

ဝင်းငြိမ်း
မ မှာ ဟယ် လင်

The Autobiography of a Wartime Nurse

HELEN RODRIGUEZ
HELEN
OF
BURMA

မိတ်ဆက်စကား

ဤစာအုပ်ကိုရေးသားသူ ဟယ်လင်ရီဒရီဂျေဇ်အား ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် သာ ဆုံဖူးသော်လည်း သူ့ရုပ်သွင်မှာ ကျွန်တော်မည်သည့် အခါမျှ မေ့မရ အောင်ရှိခဲ့သည်။ သူသည် အဝလွန်သူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ ရှိနေလျှင် လူနာများ အတွက် ခွန်အားအပြည့်အဝ ရစေနိုင်သူဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုပါလျှင် ဟယ်လင်သည် ရုပ်ဆိုးသူဟု သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း သူ့သတ္တိ နှင့် စွမ်းရည်တို့ က သူ့ရုပ်သွင်ကို အလှဆင်ခဲ့၏။ နှလုံးရောဂါ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် သေမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရာက လပေါင်းများစွာ အကြာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ခြေဖဝါးတို့ မှာ အမာရွတ်များစွာရှိခဲ့ပြီး ထိုဒဏ်ရာတို့ မှ ပိုးဝင်ခံခဲ့ရသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖဝါးလှမ်းလိုက်တိုင်း နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ကိုက် ၃၀ မျှသော အကွာအဝေးကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ရန် ၁၁ မိနစ်မျှ အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ ထို အကွာအဝေးမှာ မော်တော်ကားမှ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲရှိရာသို့ အကွာအဝေးမျှသာဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်လှမ်းလျှင် လက်မအနည်းငယ်မျှသာ လှမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ဟယ်လင် မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှုဝေဒနာကို မြင်ရသည်။ သို့သော် ဟယ်လင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသနားပိုနေသော မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ပြက်လုံးများ ပြောကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အမှန်စင်စစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ က ဟယ်လင်ရှိရာနေ

အိမ်သို့ သွားသင့်လှပါ သည် ။ သို့သော် ဟယ်လင်က အပြင်ထွက်ချိန်တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ သူက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချပြီးလျှင် မည်သူမျှ ယင်းဆုံးဖြတ် ချက်ကို ပြင်ဆင်စေရန် စွမ်းဆောင် နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

စားသောက်ဆိုင်စားပွဲသို့ ရောက်ရှိ လာသောအခါတွင် ကုလား ထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း အမောဖြေရန် မိနစ်အနည်းငယ်အချိန်ယူရသည် ။ သူရောက်ရှိလာခြင်းက စားပွဲဝိုင်းရှိသူအားလုံးအပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးသွားနိုင်ခဲ့သည် ။ သူ စကားပြောသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားလုံး၏ အာရုံမှာ သူထံသို့သာ ရောက်ရှိနေကြသည် ။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြော ခြင်းကြောင့် မဟုတ်သကဲ့သို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောနေခြင်းကြောင့် လည်း မဟုတ်ပေ။ ဟယ်လင်သည် စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံသာ မက တစ်ပါးသူပြောလျှင်လည်း နားထောင်ပေးတတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကိုပြောရန် ဝန်လေးတတ်သည် ။ တဖြေးဖြေးနှင့် စကားဝိုင်းစို ပြေလာချိန်တွင် ဟယ်လင်အား ဗမာပြည်၌ နေစဉ်ကာလက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြရန် တောင်းဆိုနိုင်ခဲ့ကြသည် ။ သူ့ အတွေ့အကြုံများ တွင် ရယ်မောစရာ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ၊ သနားစရာ စသဖြင့် အဖြစ်အပျက်ပေါင်းစုံ ပါဝင်ခဲ့သည် ။ ဂျပန်တို့ သည် ဟယ်လင်အား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတ်ဖြတ်ရန် ကြုံကြိုက်ခဲ့သည် ။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်မာ ကျောသောဟယ်လင်အား မသတ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ ထိုညက ဟယ်လင်က စစ်အတွင်း ဗမာပြည်တွင် ဂျပန်တို့ အုပ်စိုးစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် များကို ပြောပြနိုင်ခဲ့ သည် ။

နောက် ၆ လခန့်အကြာတွင် သူမကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသော စာမူကြမ်း ကောလင်းစာအုပ်တိုက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူမရေးသားသ

ည့် အချက်အလက်များကို အခြားမှတ်တမ်းမှတ်ရာများ နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး ကြည့်ကြသည် ။ ဂျော့ဘုရင်ထံမှ ဆုတံဆိပ် ရရှိခဲ့သည် ကိုပင် သူစာမူ၌ တွေ့ရသော်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ရေးသွားသည် ကိုတွေ့ရသည် ။ အမှန် စင်စစ်တွင် ဂျော့ဘုရင်၏ ဘွဲ့တံဆိပ်သည် စွန့်လွှတ်စွန့်စားသူ သူရဲကောင်း များ အတွက် ချီးမြှင့်သည့် တံဆိပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟယ်လင်အနေနှင့် ဂုဏ် ယူဖွယ်ကောင်းလှသည် ။ Helen of Barma (ဗမာ့ ဟယ်လင်) စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုသူများ အနေနှင့် သက်ရှိလောကတွင် လူသည် အကြီးကျယ်အမြင့် မြတ်ဆုံးဖြစ်သည် ကို ခံစားနိုင်မည် ဖြစ်၏။

စာမူရောက်ရှိပြီး များ မကြာမီမှာ ပင် ဟယ်လင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ။ သူရေးခဲ့သည့် စာအုပ်ကို အချောသပ်ထွက်ရှိသည် ကိုပင်သူ မြင်မသွားခဲ့ ပေ။ အိပ်ပျော်နေစဉ် နှလုံးရပ်သွားခြင်းကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခြင်းပင်။ စာအုပ်ထွက် ရှိလာလျှင် ချီးကျူးစာများ ပေါ်ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ချီးကျူးသည် ကို ဟယ်လင်က မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်တတ်ပါသည် ။ ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်များ လက်ထက်တွင် အလွန်တစ်ရာ သတ္တိကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ စွမ်းရည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထား ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ဟယ်လင်သာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျှင် ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော Alfred Draper အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားမည်မှာ မလွဲမသွေပင် ဖြစ်ပါသည် ။ သူတိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ဟယ်လင်သည် သူ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

Philip Zregler

အခန်း(၁)

ထိုနေ့က ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့ မနက် ဆယ်နာရီသာသာ ခန့်သာရှိ သေးသည်။ ။ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသော တောင်ပေါ်မြို့ ကလေးဖြစ်သည့် တောင်ကြီးမြို့၏ ဘူတာရုံကလေးပေါ်သို့ ကောင်းကင်ယံမှ မြည်ဟီးသံများ နှင့် ဗုံးများကျလာခဲ့ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာစစ်သည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ဗုံးများက မြေပြင်ပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲကာ တသိမ့်သိမ့်တုန်နေစဉ်တွင် နောက် ဆက်တွဲအဖြစ် စက်သေနတ်သံများကို ကြားရပြန်သည်။ ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အထက်ဗမာပြည်တောင်ပိုင်း ရှမ်း ပြည်နယ်၏ မြို့တော် တောင်ကြီးမြို့မှာ သားသတ်ရဲအသွင် ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ။ ဒဏ်ရာရသူများ ၏ အော်သံများ ၊ ညည်းငြူသံများကြားမှာပင် ဂျပန်လေယာဉ်များ သည် ခပ်နိမ့် နိမ့်ပျံသန်းရင်း ပစ်မှတ်များကို စိတ်တိုင်းကျချွေးချယ်ပစ်ခတ် နေကြသည်။ ။ ဝါး၊ သစ်သားတို့ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲများမှာ တစ်စစဖြစ်သွားကြပြီး အစိပ်အပိုင်းတို့ မှာ မီးစွဲ လောင်ကာ အပေါ်သို့ မြောက်တက်နေကြသည်။ ။

ဂျပန်တို့ ဗုံးကြဲချပြီးနောက် လေးနာရီခန့်အကြာတွင် အကာအကွယ်မဲ့ မြို့ကလေးမှာ မြို့ပျက်သဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ကျွမ်းကျင်သော ဂျပန်လေယာဉ်မှူးများ သည် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းကာ ပစ်မှတ်များကို စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ သည် စစ်ပွဲများ တွင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ကြ သည်။ ။ ရှမ်းပြည်နယ် အကြီးအကဲများ ၏ ကျောင်းနေ

ရာတွင် ဖွင့်ထားသည့် ဗြိတိသျှစစ်ဆေးရုံ၊ အရပ်သားများ ၏ ဆေးရုံ တို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ အသက် ၂၆ နှစ်သာရှိသေးပြီး ဆေးရုံတွင် သူနာပြုအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခိုက် ဖြစ်သည် ။

ဆေးရုံဆိုလျှင် စိန့်သောမတ်စ်ဆေးရုံ၊ စိန့်ဘာသိုလိုမြူး ဆေးရုံကဲ့သို့ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် ဆေးရုံများကိုသာ မြင်ဖူး သည့် စာဖတ်သူများ အနေနှင့် ကျွန်မ၏ ဆေးရုံကိုမြင်ယောင် စေရန် ပြောပြလိုပါသည် ။ ဆေးရုံမှာ အုတ်၊ ကျောက်တို့ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး တစ်ထပ်တည်းသာရှိကာ ပတ်လည် တွင် ဝရန်တာကလေးများ ထုတ်ထားပါသည် ။ သွပ်မိုးဖြစ် ခြင်းကြောင့် မိုးရွာသည့် အခါများ တွင် ဘင်ခရာတီးနေသည့် နှယ် အသံများကြားနေရပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအတွက် မှာ မူ အရာရာပြီးပြည့်စုံနေပါ၏။ အမျိုးသားခွဲစိပ်ကုသလူနာ ဆောင်၊ ခွဲစိပ်ခန်း၊ ကလေးများကိုပါ လက်ခံထားရသော အမျိုးသမီးလူနာဆောင်၊ ဆေးပေးခန်း၊ အမျိုးသားဖျားနာ ဆောင်နှင့် ပြင်ပလူနာဌာနတို့ ရှိသည် ။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်း တွင် ကျွန်မအတွက် ရရှိထားသော အခန်းလေးနှစ်ခန်းမှာ မသားနားသော်လည်း သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်သည့် အခန်းကလေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်း နေထိုင်ခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်မမှ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် လမ်း လျှောက်သွားရုံသာ ရှိသည် ။ ထို့ပြင် မိဘများ နှင့် လည်း နီးနီးနားနား နေခွင့်ရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလှ ပါသည် ။

ဗုံးများ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြဲချစဉ်က ကျွန်မမှာ ဆီးချို ရောဂါကြောင့် ခြေချောင်းကလေးများ ဖြတ်ခံထားရသော အသက်ကြီးကြီး လူနာတစ်ယောက်အား ကြည့်ပေးနေခိုက် ဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ် စက်သေနတ်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ပြတင်း ပေါက်မှ မှန်များမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေသွား

ပြီး ဓားများ သဖွယ် ထက်နေသောမှန်စတို့ က ကျွန်မတို့ အနီး သို့ ကျလာ၏။ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်အနေအထားရှိနေ သော လူနာမှာ ထ၊နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိသည် ကို သိထား သဖြင့် ကျွန်မက မွေ့ရာကိုပါ အောက်သို့ဆွဲချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်မှောက်ကာ ကာကွယ်ထားလိုက်ရ သည် ။ သေနတ်သံများ တိတ်သွားချိန်တွင် ခေါင်းငဲ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံကိုကြည့်လိုက်ရာ သေနတ်ရာများ တန်းစီနေသည်မှာ ဧရာမစက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ချုပ်ထား သည် နှင့် ပင် တူသေးတော့သည် ။ အကယ်၍ ကျွန်မသာ ဆုံးဖြတ်ချက်နောက်ကျခဲ့ပါလျှင် လူနာရော၊ ကျွန်မပါ ကျည်ဆံများ ထွင်းဖောက်သွားမည်မှာ သေချာလှပါသည် ။

‘အဲဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါ’ ကျွန်မ အော်လိုက်၏။

ထိုစဉ်က ယင်းသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အချိန်အခါအရ အမှန်ကန်ဆုံးစကားဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ယခု ပြန်စဉ်းစား သောအခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်နေသဖြင့် လူနာမှာ မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားနိုင်မည် မဟုတ်ဆိုသည် ကို သတိမရပေ။

နောက်နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ မှာ ဝေဝါးလျက်ရှိသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မနှင့် တကွ အနည်းငယ် သာရှိသော ဝန်ထမ်းတို့ မှာ မီးလောင်တိုက်အတွင်း ရောက်နေ သကဲ့သို့ ရှိကြ၏။ နောက်နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဒဏ်ရာ ရသော လူနာအများ အပြား ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြသည် ။ လူတို့ ဖန်တီးသဖြင့် ဒဏ်ရာရကုန်ကြသော လူနာများ အကြောင်းကို ထိုဖန်တီးသူတို့ ကမူ သိကြမည်မဟုတ်ပေ။ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ခြေပြတ်လက်ပြတ်တို့ အပြင် ကျည် ဖောက်ထွက်သွားသည့် ဒဏ်ရာရသူတို့ မှာ လည်း မနည်းလှ ပေ။ သွေးထွက်သံယိုလူနာများ အပြင် အဖြစ်အပျက်တို့ ကို မျက်မြင်ကိုယ်

တွေ့ကြုံလိုက်သူတို့ မှာ လည်း သတိလက် လွတ်ဖြစ်ကုန်ကြရသည် ။

စစ်ရေးအရ အနည်းငယ်သောအရေးပါသော မြို့ကလေး ကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်း မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှကာ လူအများအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်းပင် ဖြစ် တော့သည် ။ တောင်ကြီးမြို့နှင့် အနီးဆုံးရှိသော ရထားလမ်း မှာ ဟဲဟိုးတွင် ရှိပြီး ၂၂ မိုင် ဝေး၏။ ယင်းရထားလမ်းသို့ ရောက်ရန် သွားရသည့် လမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းလှပြီး နွားလှည်း ဖြင့်သာ သွား၍ ရပါသည် ။ ထို့ပြင် ဂျပန်တို့ သည် ဈေးနေ့ကို တမင်တကာရွေးပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ။ ဈေးရှိရာနေရာတွင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ တောင်သူများ သည် မိမိ တို့ စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံများ ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် များကို လာရောက်ရောင်းချကြသဖြင့် ဈေးမှာ တောသူ တောင်သားတို့ နှင့် စည်ကားလှပါသည် ။ သူတို့ ရောင်းချကြ သည့် ပစ္စည်းများ တွင် သားငါးများ လည်း ပါဝင်ပြီး လက် ရက်ထည်များ ၊ ငွေထည်လက်မှုပစ္စည်းများ လည်း ပါဝင် တတ်သည် ။ ဈေးနေ့တွင် ထိုသို့လာရောက်ရောင်းချကြသည် မှာ ရာစုနှစ်များ စွာကတည်းက အစဉ်အလာပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်မသည် တောင်သူများကို ကလေးဘဝကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့၏။ သူတို့ သည် ကလေးများ နှယ် အပြစ်ကင်း စင်ကြယ်သူများ ဖြစ်၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည် ။ လေကဲ့သို့ အချုပ်အနှောင်မရှိ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးကြသည် ။ သူတို့ ဘဝတွင် ခိုးမှု၊ လူသတ်မှု စသည် တို့ မှာ အဓိပ္ပာယ်နားမလည် နိုင်ကြသည် အထိ ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်ကြသည် ။ ဈေးနေ့ တွင် လာရောက်ဈေးရောင်းကြသော တောင်သူပျိုတို့ ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ လှပလှသည် ။ အနက်ရောင်အပေါ် အောက်ဝတ်စုံပေါ်တွင် သူတို့ လက်ဖြစ် တပ်ဆင်ထားသော ငွေထည် အလှဆင်ပစ္စည်းလေးများ တချွင်ချွင် မြည်နေသက နားထောင်၍ ကောင်းလှသည် ။ သူ

တို့ မှာ အယူသီးသူများ လည်း ဖြစ်ကြပြီး သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှ ငွေကွင်းက လေးများ သည် တန်ခိုးထက်မြက်ကာ သူတို့ အား အကာအကွယ် ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည် ဟု အယူရှိကြသည် ။

တောင်သူပျိုတို့ ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် ကား အလျား ခြောက်ကိုက်ရှိသော အနီရောင်ပိတ်စကို ခေါင်းပေါင်းအဖြစ် ပေါင်းထားသည် ။ နောက်ကျောဘက်တွင် ကလေးကို ပိတ်စဖြင့် စလွယ်သိုင်းကာ ချိပိုးထားပြန်၏။ သယ်ဆောင် လာကြသည့် အနည်းငယ်မျှသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပုံရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြကာ ဈေးဦးပေါက်ရန် ဝယ်သူ ကိုမျှော်ကြရှာသည် ။ သူတို့ ဘဝတွင် ကောင်းကင်ယံမှ ဆင်းသက်လာသော လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာသည် သူတို့ ၏ အသက်ဇီဝိန်ကို နုတ်ယူသွားလိမ့်မည်ဟု မည်သည့် အခါမျှ မျှော်လင့်ခဲ့ကြမည် မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်တို့ ၏ လေယာဉ်များ သည် ဈေးနေရာ၌ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံဝဲပြီး စက်သေနတ်များ နှင့် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် တောင်သူပျိုတို့ မှာ ရင်ဘတ်တွင် ကျည်သင့် ကြရရှာသည် ။ မြင်ကွင်းမှာ အသည်းနာစရာကောင်းလှသည် ။ ကလေးများ ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံ များ ၊ သေနတ်ဒဏ်ရာရသူများ ၏ နာကျင်ညည်းတွားသံများ ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ရသည် ။ တောင်သူပျိုတို့ ၏ ခေါင်းပေါင်း များမှာ လည်း သွေးအိုင်ထဲတွင် နစ်စွန်းနေပြီ။ လှည်းများမှ နွားတို့ မှာ လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာရကြသဖြင့် အော်ဟစ်နေ ကြသည် ။ ကလေးငယ်အများ စုမှာ မိခင်တို့ ၏ နောက်ကျော တွင် သာရှိသဖြင့် အသက်ရှင်ကြသည် ။ ကျွန်မထံသို့ ရောက် ရှိလာသောကလေးများကို ကြည့်ကာ ထိုကလေးတို့ သေ သွားခြင်းကသာ ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပါသည် ။ သူတို့ တွင် အမေများ မရှိကြတော့သည့် ပြင် ဂျပန်များက သူတို့ ရွာများမှ တဲကလေးများကို မီးလောင်ပြာကျစေခဲ့ပြီဖြစ် ၍ နေစရာလည်း မရှိကြတော့ပေ။

ဂျပန်တပ်များ နီးကပ် လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် သိ ခွင့်ရသည့် တို
င် ဤမျှရက်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြမည် မဟု
တ်ပေ။ မျှော်လင့်မထားနိုင်လောက် အောင်ပင် တောင်ကြီးမြို့မှာ ပျက်
စီးသွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်မ သူနာပြုသက်တမ်းတစ်လျှောက် ပြန်လည် ငဲ့စော
င်းကြည့် လိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဤသို့သော ကပ်ဆိုးကြီးကို မကြုံခဲ့ဖူး ပေ
။ ကျွန်မအမေက ဈေးနေ့တိုင်း ဈေးသွားလေ့ရှိသူဖြစ် သည် ။ ထိုနေ့ကမူ
ဘာကြောင်းကြောင့် မှန်းမသိ၊ ဈေး မသွားရန် အမေအားတားခဲ့မိသ
ည် ။ ဂျပန်တို့ ဗုံးကြဲသွားသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ပတ်လုံးပင် ပြောမ
ဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြ ရသည် ။ ထို့ထက် ထူးခြားသည် မှာ ထိုနေ့ မနက်
ဆေးရုံသို့ မသွားမီ စာတိုက်သို့သွားကာ စုငွေအားလုံးကို ထုတ်ယူခဲ့ ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည် ။ ယနေ့ထက်ထိ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ထုတ် ယူခဲ့မိသည် ကို
စဉ်းစားမရပေ။ ငွေအသုံးလိုလိမ့်မည်ဆိုသည် ကို ကျွန်မ ကြိုတင် မသိ
ဘဲနှင့် ထုတ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ပေါက်ကွဲသံများ ၊ သေနတ်သံများ တိတ်သွားပြီးသည့် နောက်တွင်
နွားလှည်းများ ၊ လက်တွန်းလှည်းများ စသဖြင့် ရနိုင်သမျှသော
ယာဉ်များ ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာရသူများကို တင် ဆောင်ကာ ကျွန်မဆေးရုံး
သို့ မဆုံးနိုင်သော ယာဉ်တန်းဖြင့် လူနာများ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်
။ အချို့ လူနာတို့ မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လေးဘက်တွားကာ ရောက်
လာကြ၏။ ဒဏ်ရာရသူများက လူနာများကို ပခုံးထက် ထမ်းပိုးကာ
သယ်ဆောင်လာကြပြန်ရာ ခုတင် ၁၂၀ ဆန့် ကျွန်မဆေးရုံ ကလေးတွင်
ရုတ်ခြည်းပင် လူနာ ၄၀၀ ကျော် ဖြစ်သွား တော့သည် ။

တစ်မြို့လုံးမှာ လူသေ၊ တိရစ္ဆာန်သေများ ၊ အမှိုက် သရိုက်များ ရှုပ်
ပွနေသည့် ပြင် မီးလောင်ထားသော လူသေ အလောင်းများမှ အနံ့အသ
က်များ ၊ မီးလောင်ထားသည့် အိမ် များ ၊ ဆိုင်များမှ အနံ့အသက်များမှာ

ဆိုးရွားလှ၏။ အသက် မသေ ကျန်ရစ်သောသူတို့ ကလည်း အလောင်းများကို ပျောက်ဆုံးနေသော သူတို့ ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ လားဟု လှန်လှောရှာဖွေနေကြသည် ။ သိန်းပေါင်းများ စွာသော ယင် ကောင်တို့ မှာ လည်း တရုန်းရုန်းရှိနေကြသည် ။ ဆေးရုံ၏ ပြတင်းမှန် ကွဲများမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မ လမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးတငွေ့ငွေ့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းဆဲ ဖြစ်သည် ကို တွေ့ရ၏။ နိဗ္ဗာန်ဘုံဟု ကျွန်မ တင်စားခဲ့ ဖူးသော တောင်ကြီးမြို့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေပြီ။

★

ကျွန်မ ပြောပြသည် မှာ ဇာတ်လမ်းအလယ်ပိုင်းသာဖြစ် သဖြင့် စ ကော့လူမျိုး မိခင်၊ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖခင်တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ဗမာပြည်သို့ ရောက်ရှိ နေထိုင်ခြင်းကို ပြောပြရန် လိုအပ်ပေဦးမည်။

ကျွန်မဖခင် လမ်းဘတ်ကက်နက်ရိဒရီဂျေဇ်မှာ အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ ဆရာ ဝန်ဘွဲ့ ရပြီးနောက် FRCS ဘွဲ့ယူရန်အတွက် အီဒင်ဘာတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာက ကျွန်မမိခင် ဖြစ်လာမည့် သူနာပြုဆရာမလေး မေ ရီနှင့် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဆေးပညာမှာ မိသားစုအတွင်း၌ မိရိုးဖလာ လုပ်ငန်း တစ်ခု ဖြစ်နေသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ မေရီ၏ ဖခင်မှာ တက္ကသို လ်တွင် ခန္ဓာဗေဒနှင့် ဇီဝကမ္မဗေဒပါမောက္ခ ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်ကြပြီးနောက် လမ်းဘတ် က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံခဲ့ သည် ။ သို့သော် ထိုကာလက စကော့လူမျိုး မိကောင်းဖခင်တို့ သည် မိမိ တို့ ၏ သမီးငယ်တို့ အား အသားအရေ ညိုမောင်းသော နိုင်ငံခြားသားများ နှင့် လက်ထပ်ခွင့်မပြုကြပေ။ ပေါ်တူဂီဆိုသည် မှာ လည်း နိုင်ငံ ခြားသားဖြစ်သည် ဟု သတ်မှတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်

အဖေမှာ အမေကို လက်ထပ်ခွင့်မရဘဲ လူပျိုဘဝဖြင့်သာ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ ။ နောက်နှစ်နှစ်ကြာသောအခါ အဖေသည် MRCP, LRCP, DPH ဘွဲ့များ အတွက် ဆက်လက်ပညာသင်ကြားရန် အရည်အချင်းပြည့်မီသောကြောင့် အိဒင်ဘာသို့ နောက်တစ် ခေါက် ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။ အဖေက ထူးချွန်ပြောင်မြောက် သော ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုထက်တိုင် ထူးချွန်သည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ပညာဘက်တွင် ထူးချွန်သကဲ့သို့ အချစ်ရေးတွင် လည်း ဇွဲကောင်းသူဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် မိသားစုစည်းကမ်း ကို ချိုးဖောက်လိုက်ကြသည်။ ။ ပိုမိုခက်ခဲသောအချက်မှာ အဖေက ရိုမန်ကက်သလစ်ဖြစ်ပြီး အမေက ပရိုတက်စတင့် ဖြစ်သည်။ ။ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး၏ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းများ တွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။

အဖေက ဗမာ့ဆေးတပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံတို့ မှာ တာဝန်ကျ ရာ ချင်းတောင်တပ်စခန်းတွင် သွားရောက် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရသည်။ ။ မိဘနှစ်ပါး၏ ဘဝထဲသို့ ကျွန်မက ၁၉၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား၊ အာဖဂန်နစ္စတန် စစ်မြေပြင်များ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် အဖေသည် ဗမာပြည်သို့ ပြန် လည်ရောက်ရှိရာ ရာထူးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ဗမာပြည်အနှံ့ အထူး သဖြင့် ဆေးရုံများ မရှိသည့် နေရာတွင် သွားရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ။ ဗမာအားလုံးသည် စစ်ကို မုန်းကြသော် လည်း သူတို့အား ဆေးကုသပေးသော အဖေကိုမူ ရင်းနှီးကြ ပါ၏။ အဖေ တာဝန်ကျ နေရာတိုင်းသို့ အတူ လိုက်ပါနေ လေ့ရှိသော အမေသည် တပ်စခန်းတစ်နေရာ၌ နေထိုင်စဉ် တစ်ညတည်းတွင် အိမ်တွင်း၌ တွေ့ရသော မြွေငါးကောင် သတ်ရသည် အထိ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အဖေအား ခရိုင်

ဆရာဝန်ကြီးရာထူး တိုးမြှင့်ပေးလိုက်ပြီး တောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ၏။ အမေ့ကျန်းမာရေးမှာ ကောင်းသည် ဟု မဆိုသာသဖြင့် အဖေက စကော့တလန်သို့ ပြန်ကြရန် ပြောခဲ့ ဖူးသည် ။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် တုပ်ကွေးရောဂါ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ကောင်းကောင်း ပြန်လည် မကျန်းမာလာ တော့ပေ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ အိမ်မှ အာယားနှင့် ထမင်း ချက်တို့ မှာ တုပ်ကွေးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ကြသည် အထိ ပြင်းထန်ခဲ့ပါသည် ။ သို့သော် တောင်ကြီးသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် အမေက သူ့ဇာတိသို့ မပြန်လိုတော့ပေ။ 'လှလိုက်တာ တကယ့်ကို အိမ်ပြန်ရောက်သွားသလိုပဲ'ဟု အမေက ဆိုခဲ့ ၏။

နေရသည့် အိမ်မှာ ဆေးရုံနှင့် အနီးဆုံးတွင် ရှိသော ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးအိမ် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု သက်သက် သာသာ ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်သည့် အပြင် သာသာ ယာယာလည်း ရှိပါသည် ။ သို့သော် အဖေက အလုပ်မှ ပေး သည့် အိမ်ထက် ကိုယ်ပိုင် အိမ်တွင် နေလိုသည့် ဆန္ဒရှိခြင်း ကြောင့် မြေရှစ်ဧကကိုဝယ်ကာ စံအိမ်သဖွယ် ကြီးမားခန့် ထည်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့သည် ။ မြေဝယ်ကာ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ဆောက်လုပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန် ကောင်းမွန်သောလုပ်ရပ်ဟု ဆိုရပါမည်။ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံတွင် ဆိုပါက ဤသို့သော အိမ်မျိုးကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်နိုင် မည် မဟုတ်ပေ။ အဖေသည် လက်သမားကောင်းကောင်း ၊ ပန်းရံကောင်းကောင်း တို့ ကို ရွေးချယ်ကာ အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းများကို သုံးစွဲဆောက်လုပ်စေသဖြင့် နှစ်နှစ်ကြာခဲ့သည် ။ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသော အိမ်ကြီးကို အဖေက Craig more (ကရိတ်မော)ဟု အမည်တွင် စေခဲ့သည် ။ ထို အမည်မှာ စကော့တလန်ရှိ အမေ့အိမ်အမည်ပင် ဖြစ်သည် ။ အဖေသည် ဆောက်လုပ်ပြီး စီးသွားသော အိမ်ဝန်းကျင် သာယာလှပစေရန် သီးပင်၊ ပန်းပင်များ စိုက်

ပျိုးစေသည့် ပြင် ခြံထဲ၌ ငန်းများ ၊ ကြက်များကိုလည်း မွေးစေသည် ။
ထို့ပြင် ကျွဲနှင့် မြင်းကိုလည်း စနစ်တကျ မွေးမြူစေပြန်သည် ။ ရေကန်
တစ်ခုလည်း တူးထားသည် ။ အဖေသည် ဤမျှနှင့် မတင်းတိမ်နိုင်သေး
ဘဲ ပြင်သစ်သို့ ပြန်သွားသူတစ်ဦးထံမှ မြေအကျယ် လေးဧကပေါ်တွင်
ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဘန်ဂလိုတစ်လုံးကိုလည်း ဝယ်ယူခဲ့ပြန်သည် ။
ထိုဘန်ဂလို၏ အမည်မှာ Glenview (ဂလင်းဗြူး) ဖြစ်၏။ ထိုမြေပေါ်တွင်
အဖေက သီးနှံပင် အမျိုးစုံစိုက်စေသည် ။ အထူးသဖြင့် ရှမ်းပြည်၏
နာမည်ကျော် သစ်ကြားသီးပင်များကို စိုက်စေခဲ့ သည် ။ ထိုမြေမှာ တော
ငှက်စောင်းဆင်ခြေလျောတွင် ရှိခြင်း ကြောင့် လိုအပ်သောရေရရှိစေရန်
တောင်ကျရေကို ပိတ်ယူ နိုင်မည့် ရေတားစနစ်တစ်ခုကိုလည်း ဆောင်ရွက်
ထားသည် ။ မြေဆီမြေဩဇာကောင်းလှသဖြင့် သစ်စေ့ချရုံဖြင့် အပင်
ပေါက် သောနေရာပင် ဖြစ်ပါသည် ။

အမေက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် နှစ်ရှည်လများ သိမ်းဆည်းထား
ခဲ့ရာသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုထုတ် ကာ အိမ်နှစ်အိမ်လုံးကို အ
လှဆင်တော့သည် ။ ကျွန်မတို့ ယခင် နေခဲ့ကြသောအိမ်များမှာ ခရိုင်ဆ
ရာဝန်ကြီးအတွက် အစိုးရကပေးထားသော အိမ်များ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ပို
င်ပစ္စည်း များ ထုတ်ဆင်ရန် မလိုခဲ့ပေ။ အမေ ထုတ်သုံးသော ငွေထည်
များ ၊ ဖန်ထည်များမှာ အနောက်တိုင်းမှ သယ်ဆောင်လာခဲ့ သည့်
ပစ္စည်းများ ချည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် တခြား ဗြိတိသျှ အိမ်ထောင်စုများ ၏
အားကျမှု ခံရသည် ။ တခြား ဗြိတိသျှ နေအိမ်များမှာ ပရိဘောဂနှင့် တ
ကွ အစိုးရကပေးထားသည့် အိမ်များ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အိမ်တွင်း အလှ
ဆင်ပစ္စည်းများမှာ အရှေ့တိုင်းလက်ရာများ သာ ဖြစ်ကြသည် ။ ကျွန်မ
တို့ အိမ် တွင် လည်း ၁၈ ရာစုနှစ်က လက်ရာဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ကျွန်းပရိဘောဂများ လည်း ရှိ၏။ ကျွန်းသားမှာ ပိုးမထိုးနိုင် သောအ

သားဖြစ်ပြီး အလွန် မာကျောသည် ။ နံရံများ တွင် စက္ကောနိုင်ငံမှ ရေမြေ
တောတောင်ရှုခင်းများ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ကြမ်းပြင်မှာ
ပါရုန်းကော်ဇောများ ခင်းထားပါသည် ။ ကော် ဇောတို့ မှာ
ကြမ်းပြင်များ အတွက် ကောင်းလွန်းနေပါသည် ။ ထိုကော်ဇောများမှာ
ကျွန်မ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံမှ ဝယ်ယူလာခဲ့သည့် ကော်
ဇောများ ပင် ဖြစ်သည် ။ အိမ်ရှေ့ရှိ ဥယျာဉ်မှာ လည်း နှင်းဆီပန်းအပါ
အဝင် ရောင်စုံ ပန်းပွင့်များ ဖြင့် လှပနေပါသည် ။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ လည်း
သစ်ခွ စိုက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

တောင်ကြီးမြို့မှာ သာယာလှပလွန်းသဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ရ
သော မြို့ပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက် အမြင့်ပေ
၄၅၀၀ တွင် တည်ရှိခြင်းကြောင့် ရာသီ ဥတုမှာ သမမျှတပါသည် ။ မြင်
ကွင်းများမှာ လည်း ကြည့်လေ ရာတိုင်းတွင် သာယာလှပနေပါသည် ။
အချို့သောရက်များ တွင် တစ်ဘက်နိုင်ငံဖြစ်သည့် တရုတ်ပြည်မှ နှင်းမှု
န်ကလေး များ ကျနေသည် ကိုပင် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည် ။ ကျွန်
မ စိတ်တိုင်းကျသာ နေခွင့်ရမည်ဆိုပါက ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်
လုံးကို တောင်ကြီးမြို့တွင် သာ ကုန်ဆုံး လိုပါသည် ။ သို့ရာတွင် မိဘ
များက အိမ်မှာ နေပြီး မြင်းပု ကလေးများ စီးလိုက်၊ ရေကူးလိုက်နေခြင်း
အားဖြင့် ဘဝကို ကုန်ဆုံး၍ မရနိုင်ကြောင်း၊ ပညာဆက်လက်သင်ကြား
ရန် လိုအပ်ကြောင်း ဆိုလာကြသည် ။ ထိုစဉ်ကာလက အင်းလေး ကန်
တွင် ရေကူးနိုင်ပြီး ငါးများမှာ လည်း လက်ဖြင့်ပင် ဖမ်းယူ၍ ရရှိနိုင်ပါသ
ည် ။ ယောက်ျားလျာလေးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှား
ဆော့ကစားနိုင်ပြီး ရံဖန်ရံခါ တွင် ကျွန်မ၏ အချစ်တော်ဖြစ်သော မစ္စ
တာဂျိုက်ဟု အမည် ပေးထားသည့် ကွဲဖြူကြီးကို စီးလိုက်၊စီးနိုင်ပါသေး
သည် ။ ဤသို့ဖြင့်သာ ဘဝကို ကုန်ဆုံးစေပါက ယခု နိဗ္ဗာန်ဟု ထင်ထား

သောအရာမှန်သမျှသည် တစ်ချိန်တွင် ငရဲခန်းများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လည်း ဆုံးမကြပါသည်။ ။ ကျွန်မကိုယ် တိုင်ကလည်း ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဆက်လက် ပညာသင် ကြားရမည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ။

အမေက ကျွန်မကို အီဒင်ဘာသို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်မ နေသားမကျမီ တစ်နှစ်ခန့်အထိ အတူနေပေးခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်မကို အဘွားဖြစ်သူနှင့် ထားခဲ့ကာ ဖခင်ရှိရာ ဗမာပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ ကျွန်မ ပျော်သင့်သလောက် ပျော်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဗမာပြည်သို့ ပြန်ရမည့် ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်နေခဲ့မိသည်။ ။ အဘွားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ ကျွန်မ ဗမာပြည်သို့ ပြန်ရမည့် အချိန်ရောက်ပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ ။ မိဘများ ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကြားချက် မရမီမှာ ပင် လစ်ဗာလူးလ်မှ ရေကြောင်း ခရီးစဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ။ ကိုလံဘိုသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူထံ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌ လာရောက်ကြိုဆိုရန် ကြေးနန်းရိုက်ခဲ့၏။ အိမ်ပြန်လာရသည် မှာ များစွာ ကျေနပ် ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ။ သို့သော် ကြာရှည်မပျော်လိုက်ရပေ။ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်ရန်အတွက် ဒါဂျီလင်သို့ ပို့ဆောင် လိုက်ကြပြန်သည်။ ။ ထိုကာလအတွင်း၌ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးဘဝမှ အငြိမ်းစားယူကာ သူ ဝါသနာပါ သည့် လက်သမားအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။ ။

ကျွန်မ တောင်ကြီးမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန်တွင် တောင်ကြီးမြို့သည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲသည် ကို တွေ့ရှိရ သဖြင့် အချိန်များ ပင် ရပ်တံ့နေသလားဟု တွေးထင်ရပါ သည်။ ။ ဥရောပနိုင်ငံများမှ လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြ သော အရာရှိမိသားစုတို့ ၏ ဒါဘာပွဲများ တွင် အရာရှိတို့ သည် ယူနီဖောင်းများကို အကျအနု ဝတ်ဆင်ပြီး

ခါးတွင် လည်း ဓားရှည်များ ချိတ်ဆွဲကာ ဇနီးသည် များက ညနေခင်းဝတ်စုံ ဖြစ်သည့် ဂါဝန်ရှည်များ ၊ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အလှဆင်ထား သည့် ဦးထုပ်များ ဆောင်းပြီး တက်ရောက်လာကြသည် ကို မှတ်မိနေပါသည် ။ အမျိုးသားများက နံနက်ခင်းဝတ်စုံများ ဖြစ်သည့် ကုတ်အဖွီးရှည်များ ကို ရုပ်အင်္ကျီများ ဖြင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသည် ။ ထိုအုပ်စုများ သည် ရှမ်းပြည်၏ နာမည်ကျော်ဖြစ်သော ခြေဖြင့်လှော်သည့် လှေများ ကို အင်း လေးကန်အတွင်း စီးလေ့ရှိကြသည် ။ ဥရောပတိုက်သားများ အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း ကျင်းပလေ့ရှိသည့် ပြိုင်ပွဲများ တွင် ကျွန်မသည် အမြဲတမ်း ဆုရလေ့ရှိ၏။ သို့သော် ထိုအသိုင်း အဝိုင်းတွင် ကြာရှည်ပျော်ခွင့် မရပြန်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရမည်ဖြစ်သည် ။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် သားသမီးတစ်ဦးအနေ နှင့် ရွေးချယ်ရမည့် ကိစ္စမှာ မိဘများ ၏ နောက်ကြောင်းနှင့် များစွာ သက်ဆိုင်သည် ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည် ။ ကျွန်မမိဘများမှာ ဆေးလောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် လည်း ဆေးလောက၌ သာ ကျင်လည် ရမည်ဖြစ်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် သူနာပြုဆရာမသင်တန်း တက်ရောက်ရန် ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ အခြား စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ အနေဖြင့် မိမိတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ပိတ် ကာ အိမ်ပြန်သွားပါက လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ပေ။ သို့သော် ဆေးလောကနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ များမှာ မူ ပိတ်ချိန်ဆိုသည် မှာ မရှိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ဆေးလောကမှ အနားယူခဲ့ကြသည့် အဖေနှင့် အမေ သည် လည်း စကားစပ်မိတိုင်း သူတို့ ကျင်လည်ခဲ့သည့် ဆေး လောကအကြောင်း၊ လူနာများ အကြောင်း အမြဲတစေ ပြောလေ့ရှိကြသည် ။ ကျွန်မရှေ့တွင် ပြောဖန်များ သဖြင့် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လည်း ဆေးလောကကို စိတ်ဝင်စားလာခြင်း ဖြစ် နိုင်ပါသည် ။ သူနာပြု

သင်တန်းလျှောက်ထားရာ အရည် အချင်းပြည့်မီသဖြင့် သင်တန်းတက် ခွင့်ရခဲ့ပါသည် ။ ရန်ကုန် တွင် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ ၏။ ထို့နောက် တောင်ကြီးမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ သူနာပြုအုပ် အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခန့်ထားခြင်း ခံရသည် ။

ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ လူငယ်ဘဝ၌ ပြဿနာ အနည်းငယ်ရှိသ ည် ဟု ခံစားမိပါသည် ။ အစဉ်အလာအားဖြင့် သူနာပြုအုပ်ဆိုသည် မှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ရာသီဥတုဒဏ် ခံလာခဲ့သော သစ်များကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ များ စွာရှိသူများကို သာ ခန့်ထားလေ့ရှိပါသည် ။ ကျွန်မမှာ ယင်းကဲ့သို့ အတွေ့ အကြုံ ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးသဖြင့် ရုပ်မြင် သံကြားဇာတ်လမ်း များ တွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေသော သူနာပြုဆ ရာမနှင့် ပင် တူနေသေးတော့သည် ဟု ခံစားမိပါသည် ။ ဇာတ်လမ်းများ တွင် သူနာပြုဆရာမတို့ သည် ဆရာဝန်များ ၏ အချစ်ကို ရတတ်ကြပါ သည် ။ ကျွန်မမျက်နှာမှာ မလှသကဲ့သို့ ခန္ဓာ ကိုယ်အချိုးအစားမှာ လည်း ဆွဲဆောင်မှုမရှိလှပေ။ သို့သော် ကျွန်မဘဝတွင် သူနာပြုဆရာမ အုပ်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရပေသည် ။ နှစ်ရှည်လများကြာလာသော အခါ ကျွန်မ၏ ခြေသံကို ကျွန်မလက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းများ နားစွင့်တတ် လာသကဲ့သို့ အသံမှာ လည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထုတ်ရန်မ လိုအပ်ဘဲ သူတို့ လေးစားလောက်သည့် အသံ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဆေးပညာအတွေ့အကြုံများ ကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ခြင်းကြောင့် လက်တွေ့ဘဝတွင် များ စွာ အသုံးဝင်ခဲ့ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် ဆေးလောကသားများ ၏ မေတ္တာကို ကျွန်မ ရယူနိုင်ခဲ့သည် ဟု ထင်ပါသည် ။ သူနာပြုဆရာမများ ၏ လက်စွဲဖြစ်သော အဖျားတိုင်းသည့် ပြဒါးတိုင်သည် အတိုင်အတောထူလှသော လူနာများ ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်စေနိုင်သည့် လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည် ဆိုသည် ကိုလည်း ကျွန်မ သဘောပေါက်

လာခဲ့သည် ။ ပြင်ပလောက အတွက် အစိုးရဆေးရုံတစ်ရုံ၏ သူနာပြုအုပ်ဆိုသည် မှာ အရေးပါလှသောနေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

*

ဗမာပြည်သို့ စစ်အရိပ်အငွေ့ မသန်းသေးသောအချိန်တွင် ဥရောပ၌ ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် သူ့ရပ်တည်ရှင်သန်မှုအတွက် အသည်းအသန် တိုက်ခိုက်နေရပြီ ဖြစ်သည် ။ တောင်ကြီးမြို့ တွင် ဘဝသည် ပကတိငြိမ်းချမ်းလျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်က ဗမာပြည်သည် ဗြိတိန်အင်ပါယာ၏ နိုင်ငံများ အနက် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး စစ်နှင့် ကင်းဝေးနေဆဲဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဗမာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော ဥရောပတိုက်သားတို့ သည် အရက်သောက်လိုက်ကြ၊ က၊ လိုက်ကြနှင့် ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းနေကြသည် ။ မကြာမီ သူတို့ ဘဝ ဤကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်တော့ မည် မဟုတ်သည် ဆိုသည် ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။ Titanic ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို လုံးဝ မသိရှိကြဘဲ ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကခုန်နေကြသော သူများ နှင့် ပင် တူသေးတော့သည် ။ မကြာမီမှာ ပင် ရေလှိုင်း တို့ ဖုံးလွှမ်းတော့မည်ဆိုသည် ကို မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။

တောင်ကြီးမြို့တွင် ဥရောပတိုက်သား ၁၅၀ ခန့်ရှိပြီး ထိုလူစုထဲတွင် ဗြိတိသျှအရာရှိ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှနှင့် ပုလိပ် များ ၊ အီတာလျံ သီလရှင်များ ၊ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့ လည်း ပါဝင်သည် ။ တောင်ကြီးမြို့၏ ရာသီဥတုမှာ ကောင်းမွန်သည့် အတွက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဗမာများ ၊ အိန္ဒိယ ကပြား ရှေ့နေများ ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်များ တို့ မှာ လုပ်ငန်းမှ အနားယူပါက တောင်ကြီးတွင် လာရောက်နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် တောင် ကြီးနှင့် တူသော နေရာအ

နည်းငယ်မျှသာ စစ်ဘေးရန်မှ လွတ် ခဲ့ကြသည် ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည် ။ ငြိမ်းချမ်းလှသော ကျွန်မ တို့ ကမ္ဘာလေးမှာ ပျက်သုဉ်းရန် နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာ ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မ၏ ရေဒီယိုငယ်ကလေးမှ တစ်ဆင့် ပုလဲဆိပ် ကမ်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခံရကြောင်း ကြားသိလိုက်ရသည် ။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်တို့ သည် လည်း ကမ္ဘာစစ်အတွင်းသို့ ပါဝင်လာကြပြီဖြစ်သည် ။ မလေးရှားနှင့် ထိုင်းသို့လည်း ကမ္ဘာစစ်မီး ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် တောင် ကြီးမြို့တွင် နေထိုင်သော ကျွန်မတို့ သည် မကြာမီကာလ အတွင်း စစ်မီးလျှံများ တောက်လောင်လာတော့မည်ကို သိသိ ကြီးနှင့် လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ရှိခဲ့ကြသည် ။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဂျပန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက ရန်ကုန်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းကို ပထမဦး ဆုံးအကြိမ်ဖြင့် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည် ။ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရလျှင် သူတို့ ဘာကြောင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သည် ကို ကျွန်မ မသိပါ။ ထိုနေ့က ကျွန်မ၏ ညီမဖြစ်သူ အဇ္ဇဘဲလ်နှင့် သူ့ချစ်သူ ဝေါလ်တာဖူလာတို့ တောင်ကြီးမြို့ ၏ Sacre d Heart ဘုရားကျောင်းတွင် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကြသည့်နေ့ဖြစ်သည် ။ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်သော်လည်း လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော ဧည့်သည် များ နှင့် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ကျင်းပခဲ့သော လက်ထပ်ပွဲသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဝေါလ်တာ၏ ညီမများ ဖြစ်သည့်

သူနာပြုဆရာမအုပ်များ ဖြစ်ကြသော အော်ဒရီနှင့် ဖီအိုနာ တို့ မှာ မင်္ဂလာပွဲတက်ရောက်ရန် တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိ နေကြခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်မြို့အား တိုက်ခိုက်သည့် ဘေး အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုအကြိမ်မှာ သူတို့ နှစ်ဦးအား ကျွန်မ နောက်ဆုံးတွေ့မြင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ် သည် ။ ဂျပန်တပ်များ ဗမာပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာချိန်

အိန္ဒိယဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားသော ဗြိတိသျှများ နှင့် ပါသွားခဲ့ သည့် သူတို့ နှစ်ဦးမှာ လမ်းတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြရှာသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းများကို လမ်းဘေးတွင် တွေ့ရ သည် ။ လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ထားပြီး ထိုစာ ရွက်မှာ သူတို့ နှစ်ဦးအား ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရာသို့ ဦး ဆောင်ခေါ်သွားသည့် မစ္စစ်ဝီလ်ဘီ၏ နောက်ဆုံးသေတမ်းစာ ဖြစ်၏။ ထိုသေတမ်းစာကို သူတို့ နှစ်ဦးထံ ပေးအပ်ခဲ့ပုံ ရသည် ။

ဗမာပြည် ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သ်က ဗြိတိသျှတပ် များအား ရောက်ရှိသည့် နေရာတွင် တပ်ဖွဲ့နေကြရန် အမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့အား ပထမဆုံး အကြိမ် တိုက်ခိုက်ခံရပြီးချိန်၌ ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ကစဉ် ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ သည် ခရစ္စမတ်နေ့၌ နောက်တစ်ကြိမ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြန်သည် ။ နောက်ထပ်လည်း အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ထောင်ပေါင်းများ စွာသော ပြည်သူလူထုတို့ မှာ ဘေးကင်းနိုင် မည်ဟု ယူဆရသော ဒေသများ သို့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ကြ သည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များ နှင့် ဥရောပ တိုက်သားတို့ မှာ တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည် ။ စစ်၏ အငွေ့အသက်တို့ သည် တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် အများ စုမှာ စိုးရိမ်မှု အလျဉ်း မရှိ ကြသေးပေ။ အစိုးရက ထုတ်ပြန်နေသည့် သတင်းတို့ မှာ ချဲ့ကားနေသော သတင်းများ ဖြစ်သည် ဟု ယူဆကြသည် ။ အရပ်ပုပု၊ အသားဝါဝါ ဂျပန်များ ၏ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကို ဗြိတိသျှတို့ ၏ တပ်များက ကောင်းကင်ယံမှ ပစ်ချနိုင်သည် ဟု ယုံကြည်မှုရှိနေကြမြဲ ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် အမှန်တရား ကို သိရှိလိုက်ချိန်၌ ကျွန်မတို့ မဟာမိတ်တပ်များမှာ လက် နက်ကိရိယာ မပြည့်စုံသည့် အပြင် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထား ခြင်းလည်း မရှိသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထို့ပြင် ကျွန်

မ တို့ ၏ မဟာမိတ်တပ်များမှာ လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိသည် ကိုပါ သိလိုက်ရ ပါသည် ။

ကျွန်မ တစ်သက်လုံး တွေးမရရှိခဲ့သည် မှာ စစ်ဘေး ဒဏ်ကြောင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြမည့် သူများကို အဘယ် ကြောင့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ တစ်ဆင့် အခြားနိုင်ငံများ သို့ ပို့ဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ တောင်များ ရှိရာဆီသို့ ပို့ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ပိုဆိုးသည် မှာ အကယ်၍ စစ်ဘေးဒဏ် ပိုမို ဆိုးရွားလာပါက တောင်ကြီးမှ တစ်ဆင့် မည်သည့် ဒေသသို့ ပြေးကြရမည်ကို မသိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်က ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထိုသို့ ပြေးရမည့် အခြေအနေမှာ အချိန် မရွေး ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု စိုးထိတ်နေခဲ့သည် ။

ဘဝက ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေခဲ့သည် ။ ဥရောပ တိုက်သားများ ရှိရာ တောင်ကြီးတွင် ကောက်တေးပါတီများ ၊ ကပွဲများမှာ တောင်ကြီးကလပ်တွင် ကျင်းပမြဲ ကျင်းပနေကြ ၏။ ကျွန်မက အရာရှိကတော်များအား ကြက်ခြေနီသင်တန်း တစ်ရပ် စည်းရုံးသင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်နည်း၊ ဆေးသေတ္တာများ စုစည်းနည်း စသည်တို့ ဖြစ်သည် ။ အချို့က ယာယီတပ်မတော်ဆေးရုံ ဖွင့်လှစ်ထား သည့် ရှမ်းအကြီးအကဲများ ၏ ကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ဒဏ်ရာရစစ်သည်များကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုကြသည် ။ ထို စစ်သည် တို့ မှာ ရန်ကုန်သို့ ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာခြင်းကို ခုခံကာကွယ်ရာမှ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက် ၍ အပြင်လောကနှင့် ထိစပ်နိုင်ရန် အချိန်အနည်းငယ်သာ ရှိခဲ့သည် ။ ဆေးရုံတွင်သာ အချိန်ပြည့် ရှိနေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါ

များ ထူပြောနေသည့် အပြင် ဒဏ်ရာရရှိသူများ ၊ သားသမီးမွေးဖွားမည့် မီးနေသည် များကို ပြုစုကုသပေးနေရသည့် အပြင် အူအတက်ပေါက် သည့် ဝေဒနာရှင်များ ၊ ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေဖြတ်လက်ဖြတ် ရမည့် သူများ လည်း ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ။ ဆေးရုံမှာ ဝန်ထမ်း နည်းပါးသော်လည်း လူနာများ ပြားလှပါသည်။ ။ စစ်ဖြစ်စမှာ ပင် ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည့် ကာ နယ်လ်တက်ဒ်ကင်စတန်မှာ တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသည်။ ။ သူ့နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်-ဗမာကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးကို အစားထိုးခန့်ထားသည်။ ။ သို့ရာတွင် ထိုသူမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစားယူရမည့် အရွယ် ဖြစ်နေသည်။ ။ သူနာပြုအနေဖြင့် ရှမ်းအမျိုးသမီး ၆ ဦးသာရှိသည်။ ။ သူတို့ မှာ အမေရိကန် သာသနာပြု ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါက် တာ ဂေါ်ဒန်ဆီးဂရေဗ်က လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ အပြင် အထွေထွေ အလုပ်သမား ၄ ဦးနှင့် ရှမ်းအမျိုးသား ဆရာဝန်အချို့ ရှိသည်။ ။

ကျွန်မတို့ မှာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင် လာသည့် လူနာများ လည်း ရောက်ရှိလာရာ သူတို့ ကို ကျွန်မ တို့ ရရှိထားသည့် ကိုယ်ပိုင်အခန်းများမှာ ပင် ထားရှိပြုစု ပေးကြရသည်။ ။ စစ်ပြေးလာသည့် လူဖြူအမျိုးသမီး အချို့ တွင် အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်လာကြသည့် အပြင် သူတို့ အင်္ကျီအောက်ပိုင်း၌ အိတ်များ ချုပ်ကာ ငွေများ ထည့်ယူလာကြသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ သူတို့ အပြုအမူများ ကို တွေ့ရသည့် အခါ ကျွန်မ စိတ်တိုမိ၏။ ယခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် လိုအပ်သည် ထက် ပိုမို အလုပ်လုပ်နေရခြင်းကြောင့် အလိုလို စိတ်တိုနေ ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သုံးသပ်မိပါသည်။ ။ လက်ဝတ်ရတနာများ နှင့် ငွေတို့ မှာ လူ၏ အသက်

ကို ဝယ်ယူနိုင်သည့် အစွမ်းရှိပါ သလားဟု တွေးမိခြင်းကြောင့် ထိုစဉ်က စိတ်တိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ ယခုကဲ့သို့ စိတ်တိုခြင်းမှာ ၁၉၁၉ ခု နှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော စပိန်တုပ်ကွေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ရခြင်း ကြောင့် အကျိုး ဆက်အနေဖြင့် စိတ်တိုခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မအဖေက ကျွန်မအတွက် ဖြေတွေး၊တွေးပေးပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ စပိန်တုပ်ကွေးဖြင့် မသေရုံတမည်သာ ကျန်ရစ်သည် ဟု အဖေက ပြောပြပါသည်။ ။

ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တို့ မှာ ပညာမတတ်သည့် သူများကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည် များ ရှိသကဲ့သို့ ပညာတတ်ပါလျက် နားလည်မှု မပေးနိုင်သည့် သူများ ကြောင့် လည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က သူတို့ သည် စနစ်၏ သားကောင်များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ ပြုမူခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်ကမူ ပညာတတ်ပါလျက် အတန်းအစား ခွဲခြားကာ ဆက်ဆံတတ်သည့် သူတို့ ၏ အပြုအမူများကို ကျွန်မ ဆတ်ဆတ်ခါနာကြည်းခဲ့ရသည်။ ။ အများ စုမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားပင်လျှင် အိမ်ထောင်တာဝန်ဖြစ်သည့် ထမင်း၊ ဟင်းချက်ပြုတ်ရန် မဆိုထားနှင့် သားသမီးများအား ထိန်းကျောင်းရန်ပင် တာဝန်မယူကြပေ။ သူတို့ ၏ ခင်ပွန်း သည် များကလည်း ဇနီးများကို ရွှေပေါ်မြတင် ထားခဲ့ကြ သေးသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့သော လူဖြူအမျိုးသမီးများ သည် တောင်ကြီးကလပ်၌ ဆုံဆည်းမိကြကာ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်မိကြလေသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် အမျိုးသမီးများက နေသာသောနေ့ များ ၌ နေရောင်ခြည်တွင် ထွက်ကာ နေဆာလှုံကြသော်လည်း ထိုစဉ်ကမူ အမျိုးသမီးတို့ သည် နေရောင်ခြည်တွင် လုံးဝ ထွက်ခြင်းမရှိဘဲ အရိပ်များ ၌ သာ ခိုလှုံနေကြသည် ။ သူတို့ ၏ ဆင်စွယ်ရောင်အသားအရေတို့

ညိုမောင်းသွားမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်ခဲ့ကြ၏။ အသားညိုခြင်းသည် အဆင့်အတန်းနိမ့်သည် ဟု ယူဆသဖြင့် အသားညိုမှာ ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ သည် နေရောင်ခြည်ရရှိရန် အပြင်သို့ ထွက်နိုင်သည့် အချိန် မရခဲ့ပေ။ ထိုသို့ မထွက်နိုင်ခြင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးများကဲ့သို့ အသားညိုသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မိဘ နှစ်ပါးမှာ ဥရောပတိုက်သားများ ဖြစ်ကြပြီး အသားဖြူခြင်း၊ ညိုခြင်းကို အဆင့်အတန်းနှင့် ရောထွေး၍ ယုံကြည်မှု မရှိပါ။

ကျွန်မ၏ အသားအရေမှာ အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာများ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသားအရေကို တင်စားရာ၌ ထည့်သွင်းဖွဲ့နွဲ့လေ့ရှိသော ပျားရည်အရောင် အသားအရေ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်ဗမာကပြား သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယကပြားဟု တောင်ကြီး၌ သိရှိထားကြသည်။ ။ အသားအရေမှာ လူဖြူများကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်တွင် နွားနို့နှစ်ခွက် ရောသကဲ့သို့ မဖြူ မညိုရှိသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ မိခင်က စကော့ဖြစ်ပြီး ဖခင်မှာ ပေါ်တူဂီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယင်းသို့သော အသား အရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

။

ကျွန်မသည် 'ဗာစကိုဒဂါးမား'၊ 'ရောဘတ်ဘန်းစ်'တို့ ကဲ့သို့ မူရင်းဇစ်မြစ်ကို ဖျောက်ဖျက်ကာ လူဖြူတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလိုစိတ် မရှိပါ။ မိဘနှစ်ပါး၏ ဇစ်မြစ်ကိုလည်း ဖုံးကွယ် ထားလိုစိတ် မရှိပါ။ ဤသို့ပြောရခြင်းမှာ ကျွန်မသည် မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ မြှင့်တင်ပြီး အခြားသူများအား နှိမ်ချလိုသဖြင့် ပြောခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်ဘက်မှ ကြည့်လျှင် ကျွန်မ သည် ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦးက မိန်းမချောတစ်ဦးနှင့် တွဲကနေသည် ကိုမြင်လျှင် ထိုသူနှင့် တွဲက ရန်အတွက် ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွားရောက်မည့် အမျိုးသမီးအစားတွင် ကျွန်မ မပါဝင်ပါ။ ကျွန်

မသည် အသား အရောင်ခွဲခြားသည့် သူများ တွင် မပါဝင်သကဲ့သို့ တစ်
ဘက်မှ လည်း ခွဲခြားခြင်းကို ဆန့်ကျင်သည့် သူလည်း မဟုတ်ပေ။ အ
တွေ့အကြုံအရ အသားအရောင်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြား ခြင်းသည် ဘဝ
တွင် အရေးမပါသည် ကို သိရှိနားလည်ခဲ့ပြီး ကျွန်မဘဝတွင် မေ့မရ
သော သင်ခန်းစာတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

သူနာပြုလုပ်ငန်းသည် အနှိမ့်ချဆုံးသော အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း
လုပ်ငန်းဖြစ်သည့် အပြင် အပြင်လောကနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ ဆီးအိုး၊
နောက်ဖေးအိုးများ နှင့် သာ နေ့စဉ် မိတ်ဆက်နေရသော လုပ်ငန်းလည်း
ဖြစ်သည်။ ။ အသား အရောင်ခွဲခြားခြင်းသည် ဘဝတွင် ဘာမျှ အရေးမပါ
သော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး မည်သည့် အသားအရောင်အောက်တွင် မဆို
တည်ရှိနေသောသွေးသည် အနီရောင်သာ ဖြစ်သည် မှာ သေချာလှပါသ
ည်။ ။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ သွေးသည် အပြာရောင်ဖြစ်သ
ည် ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူသည် သေချာပေါက် သချူဝင်းသို့ သွားရတော့မ
ည်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်မ ပြောနိုင်ပါသည်။ ။ အကယ်၍ သူနာပြုတစ်ဦး
မဖြစ်လာဦး တော့ ကျွန်မသည် ဘာသာရေးအဆုံးအမအရ ကောင်းကင်
ဘုံဆိုသည် မှာ အသားအရောင်မရွေး ရောက်ရှိရမည့် နေရာ ဖြစ်သည်
ဟု ယုံကြည်ထားသဖြင့် အသားအရောင် ခွဲခြားမှု ကို လိုလားမည် မဟု
တ်ပေ။ စာသင်ခန်းထဲတွင် မြင်ခဲ့ဖူး သည့် ကားချပ်တစ်ခုကလည်း ကျွန်
မရင်တွင်း၌ စွဲထင်နေ သည်။ ။ ထိုကားချပ်မှာ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးကို
သူမလက် အောက်ခံ တိုင်းပြည်များမှ အသားအရောင် အမျိုးမျိုးရှိသော
ကလေးငယ်များ ဝန်းရံထားသည့် ပုံ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မတို့ အိမ်တွင် အစေခံများ ရှိပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ
က ကျွန်မတို့ အနေနှင့် သူတို့ အား တန်းတူညီမျှ မဆက်ဆံနိုင်သည့် တို
င် သူတို့ သည် လူသားများ ဖြစ်သည် ကို အမြဲသတိထားရန်

ဆုံးမထားပါသည်။ ။ သူတို့ အား မည်သည့် အခါမျှ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် မပြောရန်လည်း သွန်သင်ထားပါ သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အူရဒူ စကား၊ ဗမာစကား နှင့် ဟိန္ဒူစကားတို့ကို သွက်လက်စွာ ပြောနိုင်၏။ ဗမာပြည်သည် ကျွန်မ၏ မွေးရာဇာတိမြေဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ မှာ ဗမာတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အခြား သူများ ပြောသကဲ့သို့ 'အမိမြေ'ဟု မပြောနိုင်သဖြင့် အင်္ဂလိပ် တို့ ၏ အမူအကျင့်ကို တိုင်း တစ်ပါးတွင် ကျင့်သုံးနေရသည်။ ။ ဗမာလူမျိုးတို့ တွင် စေတီပုထိုးဆိုသည် မှာ လေးစား မြတ်နိုးရာဖြစ်သကဲ့သို့ လူဖြူတို့ အတွက်မှာ လည်း ကလပ် ဆိုသည် မှာ အထွတ်အမြတ်ထားသော နေရာတစ်ခုဟု တင် စားလိုက တင်စားနိုင်ပါသည်။ ။ ရန်သူများ သည် မြောက်ပိုင်း သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေပြီဖြစ်သော်လည်း တောင် ကြီးမြို့တွင် ရှိသည့် လူဖြူတို့ အတွက်မှာ မူ အရေးစိုက်စရာ မဟုတ်သကဲ့သို့ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ကာ ကလပ်တွင် အရက်များကို ပက်ကြီးပက်ငယ် သောက်၍ ကောင်းနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဝီစကီ၊ ဂျင်၊ ဘရန်ဒီ စသည့် အရက်ကောင်းမှန်သမျှ ရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ကလပ်တွင် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ရှိသောအခန်း သီးခြားရှိ သကဲ့သို့ အမျိုးသားများ အတွက် ဘီလိယက်ခန်း၊ အမျိုး သမီးများ အတွက် ဘရစ်ချ်ကစားသည့် အခန်း၊ အစားကောင်း များ မှာ ယူစားသုံးနိုင်သည့် အခန်း၊ ရေကူးကန်နှင့် စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ထားသော မြက်ခင်းပြင်ပါသည့် တင်းနစ် ကစားကွင်းလည်း ရှိသည်။ ။ ကလပ်သည် လူဖြူတို့ အတွက် အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည် သာမက အတင်းအဖျင်း၊ သတင်းတို့ လဲလှယ်ရာနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ အတွက်မူ ဤနေရာသည် အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုဆိုသည် ထက် စစ်ပြေးခိုလှုံသူတို့ နားနေရာစခန်းတစ်ခုဆိုပါက ပို၍ မှန်မည်ဖြစ်သည်။ ။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ကူးစက်လာချိန်တွင်

အိန္ဒိယ နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးကြသော လူတန်းစားမျိုးစုံ၊ ဘာသာပေါင်း စုံတို့ သည် ကလပ်တွင် ခိုလှုံခဲ့ကြပြီးနောက် အသက်ပေါင်း များစွာ ဤကလပ်မှာ ပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြရသည်။ ။

တောင်ကြီးမြို့အနီးသို့ စစ်ဘေးရန် နီးကပ် လာပြီဖြစ် သော်လည်း ကျွန်မတို့ သည် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် နေထိုင် နိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ တွင် သတင်းစာဆို သည် မှာ လည်း မရှိပေ။ ရေဒီယိုမှ ကြားရသည့် သတင်း အစအနအချို့ကိုပင် နားစွင့်နေကြရသည်။ ။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက ရေဒီယိုမှ ရရှိသော သတင်းများကိုပင် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြား မည်စိုးသဖြင့် နားဆင်မည်ကို မနှစ်သက်ကြပေ။ အချို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များက လားရှိုးမြို့သို့ ဦးတည်ထွက်ပြေးခဲ့ ကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် လမ်းခရီး၌ သောင်တင်နေကြသူများ က များ ပါသည်။ ။ ဂျပန်များ ကလည်း တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိမလာသေးပေ။ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သ် ခန့်မှန်းသကဲ့သို့ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

မတ်လတွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ရန်သူ့လက်သို့ အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြ ရသော်လည်း အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက လက်ရှိ အခြေအနေကို လက်မခံနိုင်သေးဘဲ ငြင်းဆန်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ။ ထိုသူတို့ သည် လူနာတစ်ဦး၏ ဝေဒနာကို သိနေပါလျက် လက်မခံနိုင်သော ဆရာဝန်နှင့် ပင် တူနေသေးတော့သည်။ ။ ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့ မနက်တွင် မူ အမှန်တရားကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ကြလေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်က မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သော ကာနယ်လ်ကင်စတန်က တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက် ရှိလာကာ ငါး လာဝယ်ခဲ့သည်။ ။ တောင်ကြီးတွင် ငါးများမှာ ပေါများ လှပါသည်။ ။ ကာနယ်လ်ကင်စတန်သည် တည်ငြိမ် အေးဆေးသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရာရာကို ခေါင်း

အေးအေးနှင့် ရင်ဆိုင်တတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့ပြောစကားများကို ကျွန်မ ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြည့်မိသည်။ ။ 'သူတို့ မိတ္တီလာမှာ ငတ်နေကြပြီ။ ဂျပန်တွေကလည်း အရမ်းကို နီးနေပြီ။ မင်း အဖေနဲ့ အမေကို အချိန်ရှိတုန်းမှာ ဒီနေရာကနေ ခေါ် ထုတ်သွားပါ'ဟု ဆိုသည်။ ။

သူ့သတိပေးချက်ကြောင့် ကျွန်မက အဖေအား အမေ နှင့် အတူ အိန္ဒိယသို့ ရှောင်ခွာသွားရန် တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်ကာလက အိန္ဒိယသို့ လေယာဉ်များ ပြေးဆွဲနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ အဖေသည် ကျွန်မအမေထက် အသက် အနည်း ငယ် ကြီးသော်လည်း အိမ်ထောင်သက်ရလာသည့် အခါတွင် အသက်ကွာခြားမှုဆိုသည် မှာ များစွာ အရေးမပါတော့ပေ။ သို့ရာတွင် အဖေမှာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလာသဖြင့် သူ့ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် အိုစာလာရှာသည်။ ။ သို့သော် အဖေ သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုစုပျိုးထောင်ထားသော အိမ်နှင့် စိုက်ခင်း များကို မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မည်သို့ပင် အကြောင်း ပြစေကာမူ တောင်ကြီးမြို့မှ မခွာဘူး ဟု ဆိုသည်။ ။ အဖေ အား ကျိုးကြောင်းမျိုးစုံ ဖြောင်းဖြောင့်ဆိုနေဆဲမှာ ပင် ဂျပန် တို့ ၏ လေယာဉ်များ သည် ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ပထမနေ့ဖြစ်စဉ်များကို ကျွန်မ ယခုထက်ထိ ပြန်လည် တွေးတော၍ မရပါ။ ဆေးရုံပေါ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဗုံး ကြဲတိုက်ခိုက်ခံရပြီးသည်နောက် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ ဆရာ ဝန်အိုကြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်များကိုကိုင်ကာ အိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းနေသည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူ ဘာလုပ်နေသည် ဆိုသည် ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သိရှိပုံ မရပေ။ ဆရာဝန်ကြီး သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် ကို သိတော့သည့် အခြေအနေတွင် မရှိတော့ပေ။ သူ့အား အားပေးစကားဆိုကာ တစ်နေ့

ရာတွင် ထားရှိရန်သာ လို တော့သည် ။ ဗုံးကြဲပြီး မကြာမီမှာ ပင် ဒဏ် ရာရသူများ ဆေးရုံ သို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည် ။ ရတတ်သမျှ ဝန် ထမ်း များ နှင့် ရောက်ရှိလာသည့် လူနာများကို ပြုစုကုသမှုပေးနိုင် ရန် ကြိုးစားရတော့သည် ။ အချို့ လူနာများမှာ ဆေးထည့်ရုံမျှ လိုအပ်သော် လည်း တချို့ လူနာများမှာ ချုပ်ပေးရန် လိုအပ် ပေသည် ။ တစာစာ ငိုကြွေးနေသည့် ကလေးငယ်များအား နို့တိုက်ကျွေးရန် လိုအပ်ပြီး လူမြ င်ကွင်းတွင် သေဆုံးနေသော ရုပ်အလောင်းများကိုလည်း ဖယ်ရှားကြရ သည် ။

ဆေးရုံတစ်ခုလုံး လူနာများ ဖြင့် ပြည့်လျှံနေပြီး တတ်နိုင် သမျှ ရှင်း လင်းသွားစေရန် ဆောင်ရွက်နေဆဲမှာ ပင် သန့်ရှင်း ရေးအလုပ်သမား တစ်ဦးက ကျွန်မ စကတ်ကိုဆွဲကာ 'ဆရာမကြီး မြန်မြန်လာပါ။ ဗုံးက အသံထွက်နေတယ်' ဟု ဆိုသောကြောင့် သူ့ပါးစပ်ကို ကျွန်မ လက်ဖြင့် အသာပိတ် ကာ သူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ကျွန်မ လိုက်သွားခဲ့သည် ။

ဆေးရုံဝင်းတစ်နေရာ၌ အခန်းတစ်ခန်းစာမျှ ကြီးမားလှ သော ဗုံးတစ်လုံးသည် မြေပြင်သို့ ကျရောက်ခဲ့သော်လည်း မကွဲဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုဗုံးမှာ ခွဲစိတ်ခန်းအနီးတွင် ရှိနေသည် ။ ယနေ့အထိ ဗုံးတစ်လုံးမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကို ကျွန်မ မကြားဖူးသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ရုတ်တရက် ဗုံးကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား အား ဆေးရုံ ၏ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သော ဂျော့ဂါရပ်တီဆိုသူအား သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်သည် ။ သူ ရောက်မလာသေးမီ ကာလအတွင်း ဗုံးပေါက်ကွဲသွားပါလျှင် တောင်ကြီးမြို့၌ ဆေးရုံဆိုသည် မှာ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

စိတ်ညှို့ခံထားရသူပမာ ကျွန်မသည် မည်သည့် အချိန် တွင် မဆို

ပေါက်ကွဲမည်ဖြစ်သော ဗုံးကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ မိခဲ့သည်။ ။ ရုတ်တရက် အသိဝင်လာကာ ဗုံးအနီးမှ ထွက် ပြေးလာခဲ့သည်။ ။ တောင်ကြီးမြို့ဆိုသည် မှာ ပေါက်ကွဲမှုများ ကြောင့် မှတ်မိနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။ ဗုံးအနီးမှ ခွာကာ လူနာများ ထံ ကျွန်မ ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း ဗုံးပြဿနာ ကို မည်သူ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဆိုသည် ကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိ၏။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား ကျွန်မထံ ပြန် ရောက်လာချိန်၌ ဂျော့ချ်သည် အရေးပေါ် အလုပ်တစ်ခုလုပ် နေရသဖြင့် မလာအားသေးဟု ဆိုသည်။ ။

ကျွန်မ ရုတ်တရက် ကျွန်မမိဘအိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ဖူး သော မဂ္ဂင်းတစ်စောင်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ။ ကျွန်မ အဖေသည် လစဉ် Scientific American မဂ္ဂဇင်းကို ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုလေ့ရှိသည်။ ။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ဗုံးများ နှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းအရာ အချို့ကို ဖော်ပြထားတတ်ပြီး ဗုံးတစ်လုံး မပေါက်ကွဲစေရန် စနက်တံအား မည်သို့ဖြုတ်ရမည်ကို ဖော်ပြသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်မ သတိရလိုက်သည်။ ။ ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် မလိုအပ်ဘဲ အပိုစာမျက်နှာ ဖြုန်းတီးသည် ဟု ထင်ခဲ့မိဖူးပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ထိုဆောင်းပါးသည် ယခု အခါ၌ ကျွန်မအတွက် အတိအကျ အသုံးဝင်နေခဲ့ပေပြီ။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအား မဂ္ဂဇင်းရှိမည့် နေရာ အတိ အကျပြောပြပြီး အိမ်သို့ တစ်ခေါက်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ ။

သူ့လက်ထဲ၌ ပါလာသည့် မဂ္ဂဇင်းပါ ဆောင်းပါး၌ ဖော်ပြားသည့် ပုံများကို ကျွန်မ သေသေချာချာ လေ့လာပါ သည်။ ။ အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသဖြင့် ကျွန်မ လေ့လာရ သည် မှာ လည်း လွယ်ကူရှင်းလင်းလှပါသည်။ ။ နာရီဝက်ခန့် အတွင်းမှာ ပင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်ကို သဘောပေါက် သွား၏။ ထို့ကြောင့် စက်ပစ္စည်းတချို့ ထားရှိရာ စတိုခန်း သို့

သွားရောက်ပြီး ကျွန်မအတွက် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းကိရိယာ တချို့ ရှာဖွေယူငင်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်အထိ ဆေးရုံရှိ လူများ တို့ မှာ လူနာများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီး ခွဲစိတ်ခန်း အနီး၌ ရောက်ရှိနေသော သေမင်းတမန် ဗုံးအကြောင်းကို မည်သူမျှ မရိပ်စားမိကြသေးပေ။ ကျွန်မကလည်း မည်သူ့ ကိုမျှ ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးရန်သာ ထားရှိလိုက်သည်။ ။ ဗုံးအနီးသို့ ကျွန်မ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဂေါ်ရခါး အဘိုးအိုတစ်ဦးက ကျွန်မ အား အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေပြီး 'ဗုံးပေါက်သွားရင် ဆရာမ ကြီး တစ်စစီဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'ဟု ဆိုသည်။ ။ သူ့မှတ်ချက် စကားကို ကျွန်မ ဂရုမထားအားပါ။ 'ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောနဲ့။ ဒီအနားဝန်းကျင်က မိန်းမ တွေ နဲ့ ကလေးတွေကိုသာ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးတဲ့ နေရာ ရောက်အောင် ရှင် ခေါ်သွားပေးပါ'ဟု သာ ဆိုလိုက်နိုင်သည်။ ။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွဲနှစ်ကာ လက်များ မှာ လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ ။ ဝှံ့တစ်ချောင်း ကိုကိုင်လိုက်ပြီး ဗုံးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ စနက်တံဟု ယူဆရသည့် နေရာကို ကျွန်မ စတင် ဖြုတ်ပါတော့သည်။ ။ ဝှံ့နှင့် ဗုံးတို့ တဆတ်ဆတ် ရိုက်ခတ်နေသံကပင်လျှင် ဗုံးကို ယခုပင် ပေါက်ကွဲစေတော့မည်လားဟု ကျွန်မ စိုးထိတ်မိပါ သည်။ ။ ဆေးရုံတွင်းမှ လူနာများ ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံ များ ၊ ကလေးငယ်တို့ ၏ ငိုကြွေးသံများ ကျွန်မနားတွင် လျှံနေသည်။ ။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည့် ဗုံးပေါက်ကွဲသံကို မူ မကြားရသေးပေ။ စိတ်ထင် ကျွန်မ ကြိုးစားနေသည် မှာ နှစ်နာရီခန့် ကြာသွားချိန်၌ ကျွန်မရှိရာသို့ ဂျော့ ရောက်ရှိလာခဲ့ သည်။ ။ 'မပေါက်ကွဲသေးတဲ့ ဗုံးတစ်လုံးကို မင်း ဖြုတ် နေတယ်ဆိုတာ ကြားပါတယ် ဟယ်လင်။ ကိုင်း... အခု တို့ နှစ်ယောက် ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့'ဟု သူက ဆိုလာ သည်။ ။ 'ကျွန်မ စနက်တံ ဖြုတ်

နေတာ ဂျော့၊ ရော့... ဆက်လုပ်တော့ 'ဟု ဆိုကာ သူ့အား လက်လွှဲပေးလိုက်သည် ။ သူက ဗုံးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ သေသေချာချာ လေ့လာလိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများ နားနှစ်ဖက်ကို တက်ချိတ် လောက်အောင် ပြုံးလိုက်၏။ 'ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး ဟယ်လင်၊ ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့ 'ဟု ဆိုလာ၏။ သူ့စကားကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ပေ။ ကျွန်မ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဗုံးမှာ ပေါက်ကွဲမည့် အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်လား၊ သို့ တည်းမဟုတ် အစကတည်းက အန္တရာယ်မရှိသည် ဆိုသည်လားကိုလည်း ကျွန်မ မမေးမိတော့ပေ။ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဗုံးတစ်လုံး အန္တရာယ်မှ ကယ်တင်လိုက်နိုင်သည် ဟု ကျွန်မ ခံယူလိုက်ပါသည် ။ ထိုဗုံးသည် ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ အချိန် တော်တော်ကြာကြာ နေရာယူနေခဲ့ပေသည် ။

ဗုံးကြဲခံရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တောင်ကြီးမြို့၏ အထင်ကရ လမ်းဖြစ်သော မြို့လယ်လမ်းတစ်လမ်းသာ ကျန်ရစ်တော့သည် ။ ထိုလမ်းတွင် အိန္ဒိယပစ္စည်းများ ရောင်း ချသော ဆိုင်များ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှိသကဲ့သို့ စား သောက်ဖွယ်ရာများ ရောင်းချသည့် ဆိုင်များ လည်း ရှိခဲ့ဖူး သည် ။ တစ်ချိန်က ဘီစကစ်၊ လက်ဖက်ရည် အစရှိသည့် စားဖွယ်ရာတို့ ရောင်းချသည့် ဆိုင်တို့ မှာ ယခု ပြာပုံအတိ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ The Cycle Mart အမည်ရှိ ဆိုင်မှာ သကြား လုံးမှ အစ ဂျူးဖိနပ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲ စသဖြင့် လိုချင်သမျှ ရခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် အစအနပင် ရှာ၍ မရေတော့ပေ။ ရုပ်ရှင်ကားများ ရုံတင်ပြသခဲ့သော ရုပ်ရှင်ရုံမှ ပြာပုံဖြစ်နေပြီ။ လမ်းဘေးတွင် လည်း သေဆုံးနေ ကြသည့် ရုပ်အလောင်းတို့ မှာ ကြည့်ရက်စရာပင် မရှိတော့ပေ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော လူအများ သည် လားရှိုးသို့ ထွက်ပြေးကြရန် ကြိုးစားနေကြသည် ။ တစ်ရပ်တကျေးမှ ပစ္စည်းများ

သယ်ဆောင်ကာ စစ်ပြေးလာကြသော လူတို့ မှာ လည်း ပါလာသမျှ ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့ကြကာ အသက်ဘေးလွတ်ရန်ကိုသာ ကြိုးစားကြတော့သည်။ ။ စွန့် ပစ်ထားခဲ့ကြသည် များ တွင် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်သော ခွေးများ ၊ ကြောင်များ ၊ ကြက်တူရွေးများ နှင့် ငန်းများ ပင် ပါဝင်သေးသည်။ ။

မိခင်ဖြစ်သူကို ဘေးကင်းရာသို့ အမြန်ပို့ဆောင်ရန် လို အပ် လာပြီဟု ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ။ ဖခင်ဖြစ် သူကမူ သူ ချစ်သော တောင်ကြီးမြို့မှာ ပင် မခွဲမခွာနေရစ် မည်ဟု ဆို၏။ ဖခင်ဖြစ်သူအား မည်သည့် နည်းနှင့် ဆွဲဆောင် စေကာမူ ရနိုင်မည် မဟုတ်သည် ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်မိ သည်။ ။ မိခင်နှင့် ဖခင်ကို တစ်နေရာစီ ထားရှိခြင်းအားဖြင့် အကယ်၍ ဂျပန်တို့ လာရောက်ဖမ်းဆီးပါက တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက် လွတ်မြောက်နိုင်သေးသည်။ ။ မိခင်ဖြစ် သူမှာ အသားအရေ ဖြူဆွတ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မူ အသားညို သူ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုညတွင် ဒေသခံဆရာဝန်များ သည် အရှက်ကင်းမဲ့စွာ ဖြင့် ဆေးရုံနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သော့တွဲများကို ကျွန်မထံ အပ်နှံကာ သူတို့ မနေရဲတော့ကြောင်း၊ ဘေးကင်းမည့် နေရာသို့ ပြေးကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုလာသည်။ ။ ကျွန်မ သူတို့ အား အပြစ်မတင်လိုပါ။ ။ အသတ်ခံရမည့် ဘေးကို ရှောင်ပြေး လိုကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ လက်အောက် မှ ရှမ်းသူနာပြုဆရာမ လေးဦးတို့ မှာ လည်း ထွက်မပြေးပါက ရန်သူတို့ သည် သူတို့ အား အဓမ္မကျင့်ကြံကြပြီးနောက် သတ် ဖြတ်ပစ်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အား ထွက် မပြေးပါနှင့် ဟု မဆိုရက်သကဲ့သို့ ဆက်လက် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေပါကလည်း ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကျွန်မ ကာကွယ်ပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ။ တာဝန်ကျ သော ဥရောပတိုက်သားများ ပင်လျှင် တာဝန်ကို စွန့်

ခွာကာ အသက်ဘေးအန္တရာယ်အတွက် ရှောင်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ။

တိုက်ခိုက်ခံရသည့် အချိန်၌ တောင်ကြီးမြို့တွင် မော် တော်ကား သုံးစီးသာ ရှိပါသည်။ ။ တစ်စီးမှာ ကျွန်မ ဖခင် ပိုင်သော ဒေါ်ဂျီ အမျိုးအစားကားတစ်စီးဖြစ်ပြီး ဆေးရုံ အတွက် လိုအပ်ပါက လူနာတင်ယာဉ်အဖြစ် သုံးနိုင်သကဲ့သို့ ပြင်ပလူနာများ အတွက် အငှားယာဉ်အဖြစ်လည်း သုံးနိုင်ပါ သည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်လှသော ထိုကား မှာ စစ်တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးက သိမ်းယူသွားပြီး လားရှိုးသို့ ထွက်ပြေးရာ၌ သူပိုင်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်ကာ ယူ ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အခြား ကျန်းမာ သူတို့ တောင်ကြီးမြို့မှ ခွာရန်မှာ ခြေလျင်သာ ဖြစ်တော့ သည်။ ။

အချိန်များမှာ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးလျက်ရှိပြီး တောင် ကြီးမြို့ပေါ်၌ လူ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ ။ လေယာဉ်များ အချိန်မရွေး ရောက်ရှိလာနိုင်ပြီး ဗုံးကြဲနိုင် သည် ကို ကျွန်မ သိပါသည်။ ။ မိတ်ဆွေများ ပိုင်းဝန်း ရှာ ဖွေပေးသဖြင့် လော်ရီကားအိုတစ်စီးကို ရရှိလာခဲ့သည်။ ။ ကားမှာ အတော်ပင် ချို့ယွင်းလျက်ရှိသော်လည်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကားပြင်တတ်သဖြင့် ထိုကားအိုကြီးမှာ မောင်း၍ ရနိုင်သောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ တစ် မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ ရှာဖွေလိုက်ရာ တာယာ အချို့၊ ဘတ္တရီနှင့် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော ဓာတ်ဆီကို ရရှိလာခဲ့ သည်။ ။ ကား၏ ကြမ်းခင်းမှာ ကော်ဇောဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မအတွက် အရေးပေါ်လိုအပ်ပါက ထိုကြမ်းပေါ်တွင် အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မှုကို ပြုလုပ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ။ ကျန်ရစ် သူများ ထဲတွင် ဆရာဝန်များ လည်း ပါဝင်လာကြသဖြင့် အရေးပေါ်လျှင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူအား လားရှိုးမြို့ရှိ ကျွန်မ၏ ညီမဖြစ်သူထံ ယခု လူများအား ပို့ ဆောင်

ပေးရန် ပြောဆိုရ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျွန်မကို သူနှင့် အတူ လိုက်ပါလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိနေခဲ့၏။ 'ဟယ်လင်ရယ် သမီး အမေနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ'ဟု တစာစာ ဆိုနေ ခဲ့သည် ။ ကျွန်မက ဖခင် နေကောင်းလျှင် လားရှိုးသို့ လိုက်လာခဲ့မည်ဟု နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည် ။ သို့ရာတွင် ဖခင်သည် သူ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော နေအိမ်မှ ခွာလိမ့်မည် မဟုတ်သည် ဆိုသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည် ။

မနိုင်ဝန် ပစ္စည်းပစ္စယများ နှင့် တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်း ဂျိုင်းမြည်ကာ လော်ရီကားအိုကြီး ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် အမေသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပါသွားရှာသည် ။ နောက် ထပ် သုံးနှစ်ခွဲလုံးလုံး အမေနှင့် ကျွန်မ ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့် မရခဲ့ပါ။ ကားအိုကြီး ထွက်ခွာသွားရာသို့ လမ်းပေါ်တွင် ရပ်ကာ မျက်စိတဆုံး ကျွန်မ ကြည့်နေခဲ့မိသည် ။

ကျွန်မ တာဝန်ရှိရာ ဆေးရုံသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည် ။ ဆေးရုံအဝင် အဝတွင် ကျွန်မကို ဆီးကြိုနေသည် မှာ မစိန် ဖြစ်၏။ မစိန်ကို ကျွန်မက အယ်နီဟု ခေါ်ပြီး ရှမ်းအမျိုး သမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော အဖြူရောင် အင်္ကျီမှာ သွေးများ စွန်းပနေပြီး ထဘီတွင် လည်း သွေးများ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ရှိနေ၏။ ကျွန်မစိတ်က အမေနှင့် အတူ လားရှိုးသို့ ပါသွားခဲ့သော်လည်း မှန်ကွဲများမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသော လူနာများ ၏ ညည်းညူသံများက ကျွန်မ အား ပစ္စုပ္ပန်ကာလ ဆီသို့ ပြန်လည် ဆွဲခေါ်လိုက်သည် ။

ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ဂျပန်တို့ သည် တောင် ကြီးမြို့အား အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည် ။

အယ်နီနှင့် ကျွန်မသည် ဆေးရုံအတွင်း၌ အိပ်ပျော်ရင်း က ထလမ်း လျှောက်သူများ သကဲ့သို့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြ ရသည် ။ ဒဏ်ရာရရှိသူ

များကို ကျွန်မတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားစောင့်ရှောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာရသူများ မှာ လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိဘဲ တစ်စထက် တစ်စ တိုးပွား၍ သာ လာခဲ့သည်။ ဆေးပစ္စည်းများမှာ လည်း တစ်စထက် တစ်စ နည်းပါးလာခဲ့ရာ မော်ဖိန်းဆိုသည် မှာ နာကျင်လွန်း သဖြင့် အော်ဟစ်နေသောသူများ အတွက်သာ သုံးနိုင်တော့ သည်။ သာမန် ဆေးရုံတစ်ရုံ၏ သန့်ရှင်းမှုမျိုးကို ကျွန်မတို့ မဆောင်ရွက်နိုင်သည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဆောင်များ ထဲတွင် သွေးများ ပေကျံနေသည် ကိုသာ ဆေးကြောနိုင်တော့ သည်။

မကြာမီပင် လူနာများအား လာရောက်သယ်ဆောင်မည့် မော်တော်ယာဉ်တန်း ရောက်လာမည်ဟု သတင်းစကား ကြားရသည်။ ကျွန်မလည်း လူနာများ နှင့် အတူ လိုက်ပါရမည် ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ထိုယာဉ်တန်းမှာ ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ကျွန်မတို့ မှာ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းရင်း မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် စောင့်စားနေခဲ့ကြရသည်။ လူနာများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ လုံခြုံရေးကို သတိပင် မရခဲ့ပေ။

သတိ၊ ဝီရိယထားကာ ရနိုင်သမျှ ပစ္စည်းများကို စု ဆောင်းပြီး ဆေးရုံတွင် ရှိနေသူများအား ဝေငှပေးရသည်။ စုထားသည့် ပစ္စည်းများအား လုယက်ယူငင်ခြင်း မခံရစေရန် လည်း သတိထားရသေးသည်။ သို့သော် သတိ၊ ဝီရိယ ထားသည့် ကြားမှာ ပင် တောကြောင်တို့ လက်ခံမောင်းခတ် ကာ ကျွန်မထံမှ ငွေနှင့် ပစ္စည်းများကို လုယက်သွားကြ သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းသုံးပစ္စည်းတို့ မှာ မူ တောင်းတစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ ထားခဲ့သဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

အိပ်ရေးမဝသဖြင့် ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားမှုတို့ မှာ စက်ရပ် တစ်ရပ်သဖွ

ယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ အယ်နီသာ မရှိလျှင် ကျွန်မ ဤမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တကယ်တမ်းဆိုလျှင် အယ်နီ၌ ခင်ပွန်းသည် နှင့် သားငယ်တို့ ရှိသော်လည်း ကျွန်မ အပေါ်တွင် ဂရုထားကာ စောင့်ရှောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ နေ့ခင်းပိုင်းများ တွင် ရှင်သန်နေဆဲ လူနာတို့ အတွက် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည် များကို လုပ်ပေးပြီး ညပိုင်းတွင် မူ ကွယ်လွန် သူတို့၏ ရုပ်အလောင်းများကို မြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် ရောဂါ ကူး စက်ပြန့်ပွားမှုကို တားဆီးရသေးသည်။ ။

ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်မအတွက် နေ့နှင့် ညတို့ မှာ ရပ်တန့် နေသကဲ့သို့ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ၂၄ နာရီပတ်လုံး ဆေးရုံ တွင် လည်ပတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ ။ အကယ်၍ ကျွန်မသည် သူနာပြုအုပ်သာ မဟုတ်ပါက ကျွန်မ အထက် သူနာပြုအုပ် က ကျွန်မ လုပ်ကိုင်နေသည် များကို ပြစ်တင် ကောင်း ပြစ် တင်ပေလိမ့်မည်။ လူနာများကို ပြုစုနေရသဖြင့် စာရွက်စာတမ်းများ ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရမည်များကို မရေးမှတ်နိုင်ပေ။ လူနာတစ်ဦးချင်းစီ၏ တိုးတက်မှုဆိုသည် ကိုလည်း သာမန် အားဖြင့်သာ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် နေ့နှင့် ညမှာ ကျွန်မနှင့် သူနာပြု လေးဦးတို့ အတွက် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ။ အိပ်ချိန် ပုံမှန်မရှိ၊ အလုပ်အားလပ်ချိန်များ တွင် ခဏ မှေးစက်ရသည်။ ။ သို့ရာတွင် အိပ်ရေးဝ,သည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ တို့ မှာ အားအင်ကုန်ခမ်းနေကြပေပြီ။

ထိုကာလများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်တွင် မှုန်ရီဝိုးတဝါးသာ ရှိတော့သည်။ ။ မမှတ်မိချင်တော့သဖြင့် မေ့ထားခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။ မိတ်ဆွေ များက ထိုကာလများ အကြောင်း မေးမြန်းသည့် အခါ ကျွန်မ သည် ဘာမျှ မမှတ်မိဟု ဆိုတိုင်း ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်း ခံရ သည်။ ။ အမှန်စင်စစ်တွင် ပျော်စရာတစ်စက်မျှ မရှိခဲ့သော

ထိုကာလကို ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်အတွင်းမှ ဖျောက်ထားလို ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မသိစိတ်ဖြင့် ကျွန်မသည် အဖြစ် အပျက်အားလုံးကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ။ ပြန် ပြောင်းပြောပြရမည်မှာ ထိခိုက်နာကျင်လွန်းလှပါသည်။ ။ ပြန် စဉ်းစားတိုင်း အဖြစ်အပျက်တို့ သည် တရားရေး ပြန်လည် မြင်ယောင် လာပြီး Jig-saw ပုံများ ဆက်သကဲ့သို့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကွင်းဆက်နဲ့ ပေါ်လာသည်။ ။ နှစ်ပေါင်းများ စွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ ကို စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မ မျက်ရည်ကျမိပါသည်။ ။

ဂျပန်တို့ တိုက်ပွဲဆင်လာရာတွင် စစ်ဆေးရုံကို အဓိက ထားကာ ဗုံးကြဲကြသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်များမှ ပဲ့တင်သံများ သည် မမြင်ရသည့် သေနတ်များမှ ကျည်ထွက် သည့် အသံများကဲ့သို့ ကြားနေရ၏။ ဆေးရုံနှင့် တစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသောနေရာမှ ကျည်များ လာနေသည် ကို ကျွန်မ နားထဲတွင် ကြားနေရပါသည်။ ။ ထိုစဉ်တွင် သူစိမ်းတစ်ဦးက ကျွန်မရှိနေသည့် ဆေးရုံခန်းအတွင်း ရောက်ရှိလာကာ 'မြန် မြန်လာပါ။ စစ်သားတွေ သေတော့မယ်'ဟု အော်ဟစ်ခေါ် သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ကျွန်မမှာ လူနာများ နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် စစ်ဆေးရုံသို့ ရက်အနည်းငယ် မရောက် ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ။ ထိုသူက စစ်ဆေးရုံကို ရည်ရွယ်ကာ လာရောက် ခေါ်ငင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ စိတ်ထင်တွင် စစ်ဆေးရုံမှ လူနာများကို ဘေးကင်းရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် လူနာမရှိတော့ဟု ထင်နေခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက် ချိန်တွင် လာခေါ်သူမှာ မရှိတော့ပေ။ စစ်ဆေးရုံသို့ ကျွန်မ သွားကြည့်ရန်တာဝန်ရှိသည် ဟု ယူဆလိုက်သည်။ ။

စစ်ဆေးရုံရှိရာသို့ ကျွန်မ အပြေးအလွှား သွားခဲ့၏။ စစ်ဆေးရုံမှာ ဒါဘာဟောလ်အနီးတွင် ရှိနေပြီး ရောက်သွား ချိန်၌ မည်သို့တွေ့ရမည်ကို

ကျွန်မ မတွေးဝံ့ခဲ့ပါ။ ဆေးရုံ ဝင်ပေါက်သို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက်ချိန်တွင် ကျည်ဆံများ ဖြတ် သန်းသွားနေသည် ကို ကြားနေရ၏။ ဆေးရုံထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက်ချိန်၌ ကယ်ပါ။ ယူပါ တစာစာ အော်နေကြသည့် လူနာများ ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူနာအတော်များများမှာ ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရရှိထားသူများ ဖြစ်သည် ။ တရုတ်စစ် သားတစ်ဦးမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ဝပ်နေကာ ပါးစပ်မှ တောင်စဉ်ရေမရ အော်ဟစ်နေသည် ။ ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ်သူများ သာမက ကျောတွင် ဒဏ်ရာရရှိ ထားသူများ ၊ ကျည်သင့်နေသူများ အများ အပြားကို တွေ့ရသည် ။ စစ်သားအတော်များများမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးနေကြသည် ။ အိန္ဒိယစစ်သားတစ်ဦးက အင်္ဂလိပ် စကား ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်ပြီး ကျွန်မအား သူတို့ အားလုံး အစာမစားရသည် မှာ ၂ ရက်ရှိပြီဟု ဆို၏။ ကျွန်မက ကူညီနိုင်မည့် သူတစ်ဦးဦး ရှိမလားဟု မျက်စိဖြင့် လှည့်ပတ် ရှာဖွေလိုက်သည့် အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရ ပေ။ ဤပုံဖြင့်ဆိုပါက စစ်သားအများ စုတို့ သည် သူတို့ အိပ်ရာ ထဲတွင် မကြာခင် သေဆုံးကြတော့မည် ဖြစ်သည် ။ ဂျပန် တို့ မှာ လက်ဖြောင့်လှသဖြင့် ဆေးရုံ အဆောက်အဦမှာ လည်း ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ပင် ပြိုကျပျက်စီးတော့မည် ဖြစ် သည် ။

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်မှုမှာ သေးသေးကွေး ကွေးပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ထို့ပြင် အစားကောင်းကောင်း မစား ရသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အင်အားချို့တဲ့ ကာ ခွေခွမ်းနေ ပြီ ဖြစ်၏။ ဒူးများမှာ လည်း မခိုင်လှတော့ပေ။ ကျွန်မ ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် ဤအခန်းတွင်းမှ လူနာများအား ကယ်ထုတ်ရန် ဆိုသည် မှာ တွေးပင်မတွေးဝံ့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် 'စိတ်မပူကြပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ အားလုံးကို ဒီနေရာ ကနေ ကယ်ထုတ်သွားမယ်။ ရှင်တို့ က ကျွန်မကို ကူညီကြ ပါ'ဟု ပြောလို

က်မိသည် ။ ကျွန်မကိုယ်မှ ထွက်လာသည့် အသံသည် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိနေသည် ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည် ။ လူနာ အများ စုမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရရှိထား သူများ ဖြစ် သဖြင့် သူတို့ အားလုံးကို မည်သို့မည်ပုံ ကယ်ထုတ်ရမည် ဆို သည် ကို ကျွန်မ မတွေးတတ်သေးပေ။ လူနာများ ထဲတွင် အရပ်ခြောက် ပေကျော်မြင့်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန်အားဖြင့် ၁၂ စတုရန်း ရှိမည်ဟု ယူဆရ သော ပထန်တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကျွန်မကို သူက ကြည့် လိုက်ပြီး 'ခင်ဗျား က ကျွန်တော်တို့ ကို ဘယ်လိုကယ်ထုတ်မှာ လဲ'ဟု မေး သည် ။ ကျွန်မက စိတ်မပူရန်နှင့် ကျွန်မ ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ကယ် တင်ပါမည်ဟု ဆိုလိုက်ရသည် ။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဒဏ်ရာအပြင်းထန်ဆုံး လူနာများ ကို အရင် က ယ်ထုတ်ရမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည် ။ ထို ပထန်မှာ ဒဏ်ရာ အပြင်းထ န်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို အရင် ကယ်ထုတ်သွားရန် စဉ်းစားလိုက်၏။ သူ့ခု တင်စွန်းတွင် ကျွန်မ ထိုင်ကာ သူ့ကို ကြိုးစားထိုင်စေပြီး ကျွန်မပခုံးကို သိုင်းဖက်ခိုင်းလိုက်၏။ သူကလည်း ကြိုးစားကာ ကျွန်မ ပခုံးကို သိုင်းဖ က်တွယ်ထားသည် ။ သူ့ကို မနိုင်မနင်းနှင့် ကျွန်မ ပခုံးထက်တွင် ထမ်း ကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ အခန်း လွတ်တစ်ခုသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည် ။ မ နိုင်ဝန်ကို ထမ်း ထားရသဖြင့် ကျွန်မကိုယ်မှာ အရက်မူးသမားတစ်ယော က် ကဲ့သို့ ဒဏ်ဒဏ်ယိုင်ဖြင့် သူ့ကို သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့သည် ။ ဤနည်းဖြ င့် စစ်သားတစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အခန်းလွတ်အတွင်းသို့ ကျွန်မ သယ်ခဲ့နိုင်သ ည် ။ တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်နေချိန် မှာ အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စစ်သားများ အသက်ဘေး ကင်းရန်မှာ ဆုတောင်းရုံမှ တစ်ပါး မတတ်နိုင် ခဲ့ပေ။ ဂျပန်တပ် များကလည်း စစ်ဆေးရုံကို အားပါးတရ ပစ်ခတ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အခြား နေရာများ သို့ လှည့်ပတ်ပစ်ခတ်နေချိန် ဖြစ်သည် ။

ကျွန်မ ရှိသမျှအင်အားဖြင့် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ် ယောက်ကိုသာ သယ်နိုင် ခဲ့ပါသည်။ ။ အကယ်၍ အခြား တစ်ယောက်ယောက်သာ ရှိပါက ကျွန်မ ကဲ့သို့ လူနာများကို ကယ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအချိန်က တစ်စုံတစ်ယောက် မျှ မရှိခဲ့ပေ။

ကျွန်မ လူနာမည်မျှကို သယ်ခဲ့သည် မှန်း မမှတ်မိတော့ ပေ။ ၈ ယောက်၊ ၁၀ ယောက်၊ ၁၂ ယောက် စသဖြင့် ရေတွက်ရင်းကပင် မမှတ်မိတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ လူနာ အားလုံး အခန်းလွှတ်အတွင်း ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ပထမ ဆုံး သယ်ဆောင်ခဲ့သည့် ပထန်စစ်သားကိုပင် ဒါဘာခန်းမ အတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ကြိုးစားရပြန်သည်။ ။ သူ့ကိုယ်မှာ လေးလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်မ မကြာခဏ ရပ်ကာ အသက်ရှူ ရန် ကြိုးစားရ၏။ သူ့ကို အောက်ချလိုက်ပါက ပြန်လည် ချီမ,ရန် ပြန်လည် တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည် ကို သိနေ သဖြင့် အောက်သို့လည်း မချရဲပါ။ ရပ်ရုံသာရပ်ကာ အသက် ရှူရ၏။

သူတို့ အားလုံးကို ဒါဘာဟောလ်အတွင်း ကျွန်မ ပို့ ဆောင်ပေးပြီးသည့် နောက် ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ၂ ရက်လုံးလုံး အစားမစားကြရသည့် လူနာများကို ကျွန်မ ကျောမခိုင်းရက်ပါ။

ရှိသမျှ အစားအစာများကို သယ်ဆောင်ကာ သူတို့ အား ဝေမျှကျွေးခဲ့သည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ မနက် မိုးလင်းချိန်တွင် ကျွန်မ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကာ ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အလင်း ရောင်ပျို့လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ အားလုံးအတွက် အစားအစာများ စီစဉ်ကာ ကျွန်မ နောက်တစ်ခေါက် ရောက် ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ။

ဒဏ်ရာရရှိထားသည့် စစ်သားတစ်ဦးကို ကျောတွင် ပိုးကာ နေရာ
ရွှေ့ပြောင်းပေးနေချိန်တွင် ကျွန်မခြေထောက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ
ထိမှန်သွားပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်လဲသွားခဲ့ သည် ။ ကျွန်မ ခြေသလုံးမှာ
သွေးများ ရွဲနစ်သွားပြီး ကျည်ဆံ ထိမှန်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည် ။
သို့သော် ကျွန်မ ခြေ ထောက်တွင် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရရှိခြင်း မရှိပါ။
အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းသည် မှာ အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါလျက်နှင့် ကျ
ည်သင့်ဒဏ်ရာသည် အလွန်တရာ မနာကျင်ခြင်းပင် ဖြစ် သည် ။ ကျော
ထက်တွင် ပိုးထားသည့် လူနာကို နေရာတကျ ဖြစ်အောင်ထားပြီးမှ ကျ
ွန်မ ဒဏ်ရာကို ကြည့်နိုင်ပါသည် ။ ထိုစဉ်တွင် မမျှော်လင့်သော တစ်နေ
ရာမှ ကျွန်မအတွက် အကူအညီ ရရှိလာခဲ့၏။ စစ်ဆေးရုံသို့ ကျွန်မ ပထ
မအကြိမ် ရောက်စဉ်က ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်ကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေး
နေသော တရုတ်စစ်သည် က ကူညီခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ သူသည် သေန
တ်ဒဏ်ရာကြောင့် မဟုတ်၊ တီဘီရောဂါ ကြောင့် ဆေးရုံသို့
ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု နောင်တွင် သိရသည် ။ အားလုံးနေသား
တကျ ရှိသွားချိန်တွင် အသက် ၀၀၅၂ ကာ အပမ်းဖြေကြသည် ။ အခက်
အခဲကို ကျွန်မတို့ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီဟု ယူဆကြသော်လည်း တကယ် ရ
င်ဆိုင် ရမည့် အခက်အခဲသည် ရှေ့တွင် စောင့်ကြိုနေသည် ကို ကျွန်မ
တို့ မသိခဲ့ပေ။ သူတို့ အားလုံးကို စစ်ဆေးရုံမှ ကျွန်မဆေးရုံ သို့ တစ်
ယောက်ချင်း သယ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် တစ်စုတစည်း တည်းဖြစ်သွားအော
င် ဖန်တီးလိုက်နိုင်သည် ။ လူနာများ ထဲ တွင် ဒဏ်ရာရရှိထားသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် နေထိုင် မကောင်းဖြစ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးတို့
ပါဝင်ခဲ့၏။

ကျွန်မက လူနာများအား ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ရန်အတွက် နွားလှည်းတစ်
စီး ရရှိအောင် ကြိုးစားကြည့်သည် ။ သို့ရာတွင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူ

များ ပင် မရှိတော့ရာ တရိစ္ဆာန်များ လည်း မရှိတော့ပေ။ ဘေးကင်းရာ သို့ ပြေးကြပြီ ဖြစ်သည် ။ တရုတ်လူနာသည် ကျွန်မအား အကူအညီပေး နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူက ကျွန်မသယ်ရမည့် လူနာကို ကျောပေါ် သို့ စနစ်တကျ တင်ပေးကာ စောင့်ဖြင့် သိုင်းချည်ပေးခဲ့ ၏။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်မသည် လူနာများကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင် ခဲ့သည် ။

သုံး၊ လေးခေါက် သယ်ပြီးချိန်၌ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲ နေပေပြီ။ ကျွန်မကျောပေါ်၌ ပါလာသည့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်နေသော စစ် သားများက မညည်းညူပါဘဲ လျက် ကျွန်မက မညည်းညူသင့်ဟု ခံယူ သဖြင့် တစ်ချက် ကလေးမျှ မညည်းမိခဲ့ပါ။ ကျောပေါ်မှ သူတို့ က ကျွန်မ အား 'ရောက်ခါနီးပြီ ရောက်ခါနီးပြီ'ဟု ပင် အားပေးခဲ့ကြသေး သည် ။ ဒါဘာဟောလ်မှ ကျွန်မဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်ရောက် လာတိုင်း အမောပြေရသည် ပင်။

ဤသို့ဖြင့် ဒါဇင်ဝက်မျှသော ဒဏ်ရာရလူနာများကို ကျွန်မဆေးရုံ၌ စနစ်တကျ နေရာချထားနိုင်ခဲ့သည် ။ ထို အချိန်ကျမှ ပင် အယ်နီကိုခေါ် ကာ ကျွန်မခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို စနစ်တကျ ဆေးထည့်စေခဲ့သည် ။ ထို့နောက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော တရုတ်အဘိုးအိုတစ်ဦးအား သ ယ်ဆောင်ရန် ထွက်ခဲ့ရပြန်သည် ။ အယ်နီက သူလည်း လိုက်မည်ဟု ဆို သော်လည်း ဆေးရုံရှိလူနာများအား စောင့် ကြည့်မည့် သူတစ်ဦး လိုအပ် သေးသဖြင့် အယ်နီကို ဆေးရုံမှာ ပင် နေစေခဲ့သည် ။ အယ်နီမှာ ကျွန်မနှ င့် အနေကြာသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံ ပြုစုကုသမှုကို လုပ်ဆောင်နိုင်ပြီ ဖြစ် သည် ။ ကျွန်မက အယ်နီကို ဆေးရုံတွင် နေရစ်စေချင်သော်လည်း အယ် နီက ကျွန်မ ပင်ပန်းနေသည် ကို မြင်တွေ့နေသော ကြောင့် နှစ်ယောက် သယ်မည်ဟု ဆိုလာသည် ။ စိတ်ကူးတစ် ခုရသဖြင့် ကျွန်မအခန်းသို့ပြန် ကာ ရှာဖွေလိုက်သောအခါ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရရှိလာသည် ။ ထို

ကုလားထိုင်တွင် ဝါးလုံးများ လျှိုကာ လူနာအား သယ်ဆောင်နိုင်မည်ကို ကျွန်မ တို့ တွေးမိကြသည်။ မတော်တဆ ကျိုးကျနိုင်သော်လည်း လူနာ သယ်ရာတွင် အကျိုးများ လှသည် ကို တွေ့ရ၏။ ကုလားထိုင်၏ ရှေ့မှ ကျွန်မက ထမ်းပြီး၊ အယ်နီက နောက်က ထမ်း၏။ ကျွန်မ သူနာပြု အတတ်သင်ကျောင်း တက်ရန် အင်တာဗျူးတွေ့စဉ်က ဆရာဖြစ်သူက ကျွန်မ မှာ သေးကွေးလွန်းသည် ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည် ကို သတိရမိပါ သည် ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် စစ်ဆေးရုံမှ လူနာများကို ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာ၌ လေးရက် ကြာမြင့်ခဲ့သည် ။ နောက် သုံးနှစ်ခွဲအကြာတွင် ကျွန်မအား ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆုတံဆိပ်ချီးမြှင့်သည် ဟု ကြားသိရပါသည် ။ ထိုဆုတံဆိပ် မှာ တာဝန်ဝတ္တရားကို ဦးလည်မသုံ သတ္တိရှိစွာ ထမ်းဆောင် မှုကြောင့် ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည် ။ ထိုဆုတံဆိပ် သည် ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှထဲတွင် တန်ဖိုးအထားဆုံးပင် ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် အကယ်၍ များ ကျွန်မသည် အချိန် တို့ အား နောက်ပြန်လှည့် နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ပါက ထိုစဉ်က ကျွန်မ သုံးခွင့်ရခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော သစ်သားဘီးတပ် နွားလှည်းတစ်စီးကို ပြန်သတိရလိုပါသည် ။